HALKIN KURTULUŞU 16
31 MAYIS 1976/250 KURUŞ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

NURHAK (31 Mayıs 1971)

DÖRT BİR YANA HABER SALSAM
ÖLDÜ DESEM İNANIR MI?
DAĞLAR BANA GERİ VERİN
KADİR'İMİ, ALPASLAN'I, SİNAN'IMI

JANDARMA KURŞUNU ÇALDI
CANINI TENİNDEN ALDI
NURHAK'A ABİDE KALDI
DAĞLAR ALDI SELAMIMI

NURHAK SANA GÜNEŞ DOĞMAZ
UÇAN KUŞLAR YUVA KURMAZ
DÖKÜLEN KAN YERDE KALMAZ
SORACAĞIZ HESABINI

BÖYLE KALIR SANMA DEVRAN
YOLA REVAN EDER KERVAN
ÖLDÜ SİNAN DOĞDU SİNAN
OMUZLADI SİLAHINI

DÖKÜLEN KAN YERDE KALMAZ; SORACAĞIZ HESABINI

Üç yoldaş; Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga 31 Mayıs 1971 günü Adıyaman'ın Gölbaşı ilçesi İnekli köyü yakınlarında, Nurhak dağlarında jandarmalar tarafından pusuya düşürülerek alçakça katledildiler.

Üç yoldaş, o gün, Amerikan emperyalistlerine peşkeş çekilen Kürecik üssünü vurmaya gidiyorlardı.

Üç yoldaş, ağaların kanlı zulmü altında yaşayan köylülerin toprak ve hürriyet mücadelesine omuz vermek için silaha sarılmışlardı.

Üç yoldaş, işbirlikçi burjuvaların ve toprakağalarının bu sömürü düzenini, halka kan kusturan zulüm düzenini yıkmak için silaha sarılmışlardı.

Üç yoldaş, yıllardır Kürt milletine amansızca uygulanan millî zulmü yok etmek için silaha sarılmışlardı.

Üç yoldaş, revizyonistlerin barışçıl devrim hayallerini, devrim düşmanı görüşlerini reddederek, hâkim sınıfların gerici şiddetinin ancak halkın devrimci şiddetiyle yıkılacağı inancıyla silâha sarılmışlardı.

Halka bağlılık, yoldaşlara bağlılık, sömürü ve zulüm düzenine karşı sonsuz öfke ve kin adına ne varsa, onlar, onu temsil ediyorlardı.

Devrimci kararlılık, devrime olan sonsuz inanç adına ne varsa, onlar, onu temsil ediyorlardı.

Devrimci yiğitlik, devrimci fedakarlık, kahramanlık adına ne varsa, onlar, onu temsil ediyorlardı.

Ülkemizi halkımız için koca bir zindana çeviren, halkın gözbebeklerini, devrimcileri yok etmek için kudurmuşcasına saldıran Amerikan uşağı 12 Mart faşistleri, Amerikan üssünü vurmaya giden yoldaşları işte bunun için katlettiler.

Halkın mücadelesi sonunda kovulan Amerikan 6. Filosuna yeniden davetiye çıkaran, haşhaş ekimini yasaklayarak emekçi köylüleri ekmeğinden mahrum eden, patronun dayattığı toplu sözleşmeyi işçilere tabanca çekerek imzalatan, Kürt milletine komando zulmünün en iğrencini yaşatan Amerikan uşağı 12 Mart faşistleri, Amerikan üssünü vurmaya giden yoldaşları işte bunun için katlettiler.

Halk düşmanları faşistler, Sinan, Kadir ve Alpaslan yoldaşlara apansız saldırdılar. Yüzlerce kurşun deldi geçti fidan gövdelerini. Ölüleri günlerce yerde kaldı.

Ama Adıyaman'ın, Malatya'nın, Maraş'ın, Antep'in yoksul köylüleri; Türkiye'nin bütün işçileri ve köylüleri onları unutmadılar. Destanlar yazıldı Sinan, Kadir ve Alpaslan için. Dillerden dillere yayıldı yiğitlikleri ve kahramanlıkları. Köylüler onlara duydukları sevgiyi ve bağlılığı ve sonsuz üzüntüyü ağıtlarla haykırdılar.

Analar daha gürbüz çocuklar doğurdular, adını Sinan, Kadir ve Alpaslan koymak için.

Analar daha gürbüz çocuklar doğurdular Sinan'ı, Kadir'i ve Alpaslan'ı binlerle, onbinlerle yaşatmak için.

Ve Sinan'lar, Kadir'ler ve Alpaslan'lar halkın öfkesi ve kurtuluşun inancıyla birlikte büyüyorlar.

Ve Sinan, Kadir ve Alpaslan, devrimin bu üç meşalesi, bugün daha da gür yanıyorlar, binlerce, onbinlerce yüreği tutuşturarak...

NURHAK'ın ÖĞRETTİKLERİ

● 1971 HAREKETİ İLE REFORMİZM AŞILMIŞ, KEMALİZM KUYRUKÇULUĞU YERİNE İHTİLALCİ BİR UZLAŞMAZLIK KONULMUŞTU. HAKİM SINIFLARIN BAZI KESİMLERİNE BEL BAĞLAMA TERKEDİLMİŞ, EMPERYALİZM VE UŞAKLARINA KARŞI UZLAŞMAZ BİR RUH OLUŞMUŞTU. 1971'E KADAR VAR OLAN UZLAŞMACILIK TERKEDİLMİŞ, ONUN YERİNİ ŞİDDET VE SİLAHLI MÜCADELE ALMIŞTI. VE BU EYLEMLERİ SÜRDÜRENLER ARASINDA DA, KARİYERİZMDEN, ÇIKAR ÇATIŞMALARINDAN UZAK, KANLA ÖLÜMLE YOĞRULMUŞ BİR YOLDAŞLIK OLUŞMUŞTU.

● GEÇMİŞTEKİ KARARLILIKLA, KANLA, ÖLÜMLE SAVUNULAN İNANÇLAR, TÜRKİYE DEVRİMCİ HAREKETİ İÇİN GELİŞTİRİLECEK BİR TEMEL YARATMIŞTIR. BU İNANÇLA MARKSİZMİN-LENİNİZMİN SÜZGECİNDEN GEÇİRİLDİĞİ, HATALAR TERKEDİLDİĞİ ÖLÇÜDE GELİŞECEK VE HAYATA GEÇİRİLEBİLECEKTİR.

Bundan beş sene önce, 31 Mayıs 1971 sabah saat 7.30 da, Gölbaşının İnekli köyü sırtlarında, T.H.K.O'nun üç yiğit savaşçısı şehit edildi. Sinan, Alparslan ve Kadir ihtilalci bir ruhla, karşılarındaki 10 misli güçle 3 saat çatışıp, onlarca kurşun yarası alarak can verdiler.

Onlar 1971'de şehit olmuş diğer yoldaşları gibi, kararlılığın, uzlaşmazlığın, ihtilalci atılımın en iyi örneğini verdiler. Onlar anti-emperyalist, anti-faşist kavganın şeref ve haysiyeti oldular. Emperyalizme ve faşizme karşı zaferin silahlı mücadele ile gerçekleşeceğine inançları tamdı. Ve son nefeslerine kadar da silahlarını ellerinden düşürmediler.

Bugün Gölbaşı yöresinde ve yurdun dört bir yanında, toprak hasatı çeken yoksul köylüler, sınıfsız bir toplum yolunda, bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden binlerce emekçi, çocuklarına 1971 devrim şehitlerinin adını koyarak, onlara karşı olan saygı ve sevgilerini gelecek nesillere aktardılar.

31 Mayıs sabahı noktalanan yenilgiye rağmen, 1971 Türkiye devrimci hareketinde bir dönüm noktası idi. 1971 e kadar, sözde sosyalist geçinenlerin bir çoğu, kendi dışındaki güçlere bel bağlamıştı. Hakim sınıfların güçleri abartılmış, demokrasi ve bağımsızlık için onların bir kesiminden medet beklenir hale gelinmiştir. Egemen olan; devrim anlayışı değil, teslimiyetçilik, uzlaşma, reformculuk ve kuyrukçuluktu. 1971'e kadar bu yoz anlayışlar; parlamentoculuk, cuntacılık, sendikalizm v.b. şekillerde ortaya çıkıyordu. Kitlelerin mücadelesinden kopuk birkaç aydının bir araya geldiği derneklerde "devrimcilik" yapılıyordu. Kariyer ve kişilik çatışmaları, dedikodu, tekkecilik, mezhepçilik, disiplinsizlik alabildiğine yaygındı.

1971 hareketi ile reformizm aşılmış, Kemalizm kuyrukçuluğu yerine ihtilalci bir uzlaşmazlık konulmuştu. Hakim sınıfların bazı kesimlerine bel bağlama terkedilmiş, emperyalizm ve uşaklarına karşı uzlaşmaz bir ruh oluşmuştu. 1971'e kadar var olan uzlaşmacılık terkedilmiş, onun yerini şiddet ve silahlı mücadele almıştı. Ve bu eylemleri sürdürenler arasında da, kariyerizmden, çıkar çatışmalarından uzak, kanla ölümle yoğrulmuş bir yoldaşlık oluşmuştu.

Ama pratikte uzlaşmaz, devrimci bir kararlılıkla silahlı mücadeleler sürdürülmesine, geçmişteki uzlaşmacı, reformist yön kendiliğinden aşılmasına rağmen; geçmişle hesaplaşma birçok alanda ya hiç yapılmamış, ya da eksik kalmıştı. Reformizm, oportünizm, revizyonizm ve burjuva sosyalizmi ile ideolojik hesaplaşma gerçekleştirilememişti. Ve bütün iyi yanlarına rağmen, hatalardan arınılmadı ve hareket kaçınılmaz olan yenilgi ile son buldu.

1971 HAREKETİNDE YANLIŞ OLAN NEYDİ?

Peki, neydi 1971 hareketinde yanlış olan? Silahli mücadelenin tek kurtuluş yolu olduğu inancı değil, 1971'deki yanlış uygulanış biçimi idi. Kendi gücüne güven anlayışı mı? Elbetteki değil. Yanlış olan, gücün 20-30 devrimci olması, halkın gücünün kitlelerin gücünün gözardı edilmesi idi. Hakim sınıfları devirmeyi amaçlamak ve bunun gerçekleşmesi için yeni tipte bir ordu, bir halk ordusu kurulması gereğine inanmak mı yanlıştı? Hayır. Böyle bir ordunun sadece "öncü" güçlerden oluşması, proletarya partisinin önderliğinden yoksun olması, birleşik cepheye dayanmaması yanlıştı. Yanlış olan; DEVRİMİN KİTLELERİN ESERİ OLACAĞININ KAVRANAMAMASI İDİ.

Geçmişteki, kararlılıkla, kanla, ölümle savunulan inançlar, Türkiye devrimci hareketi için geliştirilecek bir temel yaratmıştır. Bu inançlar marksizmin-leninizmin süzgecinden geçirildiği, hatalar terkedildiği ölçüde gelişecek ve hayata geçirilebilecektir.

1971 hareketi büyük ölçüde kendiliğinden ve geçmişin ideolojik ve pratik sonuçlarından kalkılarak geliştirildiği için, dar deneyciliğin ve subjektivizmin etkilerinden kurtulamadı. Olanca uzlaşma, teslimiyet ve kuyrukçuluğun karşısına; kendine güven anlayışını getirdi. Reformizmin karşısına ihtilalciliği çıkardı. Parlamentoculuk, cuntacılık, sendikalizm vs.. yerini silahlı mücadeye bıraktı. Ama 1971 ihtilalcileri elli yıllık geçmişin devrimci kitle hareketini yaratamamış olmasının önemini kavrayamamıştı. Marksizm yeterince kavranamadığı için, reformizm ve revizyonizmin hakimiyeti fazla önemsenmiyordu. Bu yetersizlikler 1971 hareketini yüzeysel değerlendirmelere götürdü. Kendi gücüne güven, ihtilalcilik ve silahlı mücadelenin tek kurtuluş yolu olduğunu tesbiti yirmi otuz kişinin başka hiç bir güce dayanmadan ve uzlaşmadan yürütülebilecek ihtilalci silahlı mücadele somutlandı.

Şimdi dikkat edilmesi gereken, geçmişi bilinçle aşmak, doğruları geliştirirken yanlışlardan arınmaktır. Kendiliğindencelikten ve dar deneycilikten sakınmalıdır. Örneğin; geçmiş pratikten hatalı ve kısır sonuçlar çıkarılmasına karşı uyanık olunmalıdır. Örneğin; geçmişteki silahlı mücadele anlayışının yanlış olması, yüzeysel bir değerlendirmeyle devrimcileri silahlı mücadele anlayışının yanlış olması, yüzeysel bir değerlendirmeyle devrimcileri silahlı mücadeleyi inkara götürmemelidir. Yada yanlış anlayışı değiştirdik diye ufak tefek farklılıklarla, özde aynı yanlış "sol" anlayış sürdürülmemelidir. Gerekli olanın, önce uygun objektif şartlar olduğu kavrannmalı, geçmişte hakim olan, yarı-sömürge bir ülkede devrimci durumun her an varolduğu ve silahlı mücadeleye başlamanın her an mümkün olduğu tezi kesin bir şekilde eleştirilmelidir. İkincisi, subjektif şartlar hazırlanmalıdır. Parti ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan birleşik cephe, devrimin örgütlü siyasi güçlerini teşkil etmeli, silahlı mücadele bu temelde gerçekleştirilmelidir. Aksi halde silahlı silahlı mücadelenin zaferi mümkün değildir. Unutmayalım ki; en iyi askerler dahi, doğru bir siyaset olmadan askeri başarılar kazanamaz. Doğru siyaset halkın somut çıkarlarının ifadesidir ve bizzat halkın örgütlü güçlerince uygulanabilir.

Devrimciler, geçmiş, devrimci pratiği de gözden geçirerek, Marksizmi-Leninizmi kavramaya ve uygulamaya çalışmalıdırlar. Devrimci mücadeleye ışık tutacak teorik araştırma ve tartışmaları geliştirmeli, her geçen gün kitlelerle daha fazla kaynaşılmalıdır. Geçmişin kararlığı ve uzlaşmazlığı bütün devrimcilere örnek olmalıdır.

Bugün, uzlaşmaci, pasifist, revizyonist veya maceracı birçok kişi de, geçmişi eleştiriyor veya ona hayasızca sahip çıkıyor.

1971 deki ihtilalci harekete katılmış, bazı devrim kaçkınları, yenilgiyi kendi korkaklıkları ve yılgınlıklarına maske olarak kullanıyorlar. Bu kişiler yenilgi günleri gelip, karşı devrimin faşist baskısı yoğunlaştıkça teker teker döküldüler. Onlar kendi rezilliklerini örtbas etmenin en iyi yolu olarak, geçmişin tümden reddini getirdiler. 1971'in bir C.I.A. oyunu, emperyalizmin oyunu olduğu tezlerini geliştirdiler. Bu devrim kaçkınları ortalık biraz yumuşayınca da, daha düne kadar küfrettikleri revizyonistlerin safında yer aldılar. Kendilerine ve Türkiye halkına güveni olmayan bu uzlaşmacılar, Rus uşaklığına soyunmak için birbirleri ile yarışa girdiler. Silahlı mücadelenin bu "amansız" savunucuları, pabucun pahalı olduğunu görünce "Toplumsal ilerleme, Barış" çığlıkları atmaya başladılar.

Bir de geçmişi olduğu gibi hiçbir eleştiri yöneltmeden tekrarlama iddiasında olanlar var. Geçmişin pratik ve teorik hataları her geçen gün daha iyi ortaya çıktığı günümüzde geçmişi ve önderlerini hiçbir eleştiriye tabi tutmadan tekrar etmeye çalışmak geçmişe ve önderlerine saygısızlıktan başka birşey değildir. Onlar 1971 öncesinin reformist, uzlaşmacı niteliğini değiştirmek için yola çıktılar. Onlar uzlaşmazlığı, kararlılığı, ihtilalci bir ruhu, kariyerizmden çıkar çatışmalarından uzak bir yoldaşlığı, militanlığı getirdiler. Geçmişe sahip çıkmak, onu devrimci bir tarzda aşmak, geçmişin militan ruhunu marksizm-leninizm ile sıkı bir şekilde bütünleştirmekle mümkün olacaktır.

Haftalık Gazete
- Sahibi: M. Zeki GÜMÜŞEL
- Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ
- Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-ISTANBUL
- Yazışma Adresi : P.K. 1107 Sirkeci-ISTANBUL
- Abone Şartları: Yurtiçi yıllık: 125.-TL.
  Altı aylık: 65.-TL.
  Yurtdışı yıllık: 200.-TL.
  Altı aylık: 100.-TL.
- İlan Şartları: Santimi 30.-TL.
- Dizgi: OLİMPİYAT IBM Dizgi Bürosu
- Baskı: Saygı Reklam ve Matbaacılık
- İst. Dağıtım: Tür-Da
- Ank. Dağıtım: Fikri Niğiş
- Ege Dağıtım: Ege Dağıtım

HALKIN KURTULUŞU

"ŞİDDET, BAĞRINDA YENİ BİR TOPLUM TAŞIYAN HER ESKİ TOPLUMUN EBESİDİR."

(K.Marx)

teori yolumuzu aydınlatıyor

MARKSİST-LENİNİSTLER, HER TÜRLÜ, OPORTÜNİST, MACERACI VE ANARŞİST AKIMDAN AYIRAN TEMEL MESELE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ MESELESİDİR. MARKSİZM'İN ÖZÜ OLAN PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ HEDEF ALMAYAN, BU HEDEFE GİDEN YOLDA GÜNÜN SİYASİ GÖREVLERİNİ YERİNE GETİRMEYEN BİR MÜCADELE MARKSİST-LENİNİST BİR MÜCADELE OLAMAZ. BU MÜCADELE LENİNİZM ADINA, SİYASİ MÜCADELENİN EN YOĞUN ŞEKLİ OLAN SİLAHLI MÜCADELEYLE SÜRDÜRÜLSE BİLE BU GERÇEK KESİNLİKLE DEĞİŞMEZ.

HAKİM SINIFLARIN BASKI ARACI OLAN DEVLET, BU UZLAŞMAZ SINIF ÇELİŞMELERİ VE MÜCADELELERİ İLE BİRLİKTE ORTAYA ÇIKMIŞ VE ŞEKİLLENMİŞTİR. DEVLET, HAKİM SINIFLARIN SÖMÜRÜ DÜNYASINI SÜRDÜRMEK İÇİN DAYANDIKLARI, BİR ŞİDDET ARACINDAN, ZULÜM MEKANİZMASINDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR. ORDUNUN, JANDARMANIN, POLİSİN, MAHKEMELERİN, DARAĞAÇLARININ, HAPİSHANELERİN VS... VARLIĞI VE İŞLEVİ, HAKİM SINIFLARIN EZİLEN SINIFLAR ÜZERİNDE UYGULADIKLARI ŞİDDETİN AÇIK DELİLLERİDİR.

Her ülkede devrimin temel meselesi iktidar meselesidir. İktidarın nasıl ele geçirileceği ve devrimci iktidarın nasıl inşa edileceği meselesi, bütün ülkelerde, devrimci proletaryanın, her zaman en önemli meselesi olmuştur. Bugün ülkemizde de devrimci proletaryanın, en önemli meselesi, iktidarın hangi araçlarla, hangi yollardan geçerek, nasıl ele geçirileceği ve elde tutulabileceği meselesidir.

İktidarın ele geçirilmesinde, izlenecek yöntem, mücadelenin başarıya ulaşıp ulaşmamasında belirleyici öneme sahiptir. Devrimci proletarya, iktidar ele geçirme yöntemini nasıl belirlemelidir? Devrimci proletarya, bütün meselelerde olduğu gibi bu soruna da marksizm-leninizmin evrensel ilkelerine sıkı sıkıya dayanarak yaklaşır ve doğru bir çözüme varmayı başarır. Günümüz dünyasının, ülkemizin şimdiki durumunun ve tarihinin, toplumumuzdaki sınıflararası ilişkilerin doğru bir tahlili ve tesbiti ancak marksist-leninist ilkeler ışığında, marksist-leninist yöntemlerle gerçekleştirilebilir. Bu temelden hareketle, dünya devrimci deneyleri ışığında ülkemiz devriminin özellikleri belirlenebilir, devrimin yaratacağı meseleleri kalıpçılıktan uzak yaratıcı bir biçimde çözümlenebilir.

Devrimci proletarya, sınıfsız toplum için demokratik halk diktatörlüğünü gerçekleştirmek uğruna yürüttüğü mücadelede, hayatın önüne çıkardığı bütün meseleleri bu şekilde ele alıp çözmeye çalışmaktadır.

Bugün ülkemizde açıklıkla cevaplandırılması gereken temel meselelerden biri iktidarın nasıl ele geçirilebileceğidir? Devrimci proletaryanın bu soruya cevabı açık ve kesindir: İktidar, emekçi halk kitlelerinin devrimci şiddeti ile yerli gericiliğin devlet mekanizması, parçalanarak, yokedilerek ele geçirilecektir. Sömürücü devlet mekanizması bütünüyle, ordusu, polisi, mahkemesi vs. ile parçalanarak, kırılarak, ortadan kaldırılarak, yerine devrimci proletarya yönetiminde işçi-köylü devletinin, demokratik halk diktatörlüğünün insasına başlanarak iktidar ele geçirilecektir.

Devrimci proletarya, iktidarın namlunun ucunda olduğunu, ancak silahlı mücadeleyle, devrimci şiddetle burjuva devlet mekanizmasının kırılabileceğini, "Komünist Manifesto"dan itibaren her zaman en açık bir şekilde savunmuş ve hayata geçirmeye çalışmıştır.

Devrimci proletarya, şiddetin tarihi rolünü insanlığın sosyal gelişmesine hükmeden bir kanun olduğu için açıkça benimser ve savunur. Bu temel kanun kavranmadan insan toplumunun gelişmesi, hiçbir devrimin başarıyla gerçekleştirilmesi mümkün olamaz.

ŞİDDET VE ŞİDDETİN ORTAYA ÇIKIŞI

Sınıflı toplumun ortaya çıkışı, sömürünün ortaya çıkışıyla birlikte, hakim sınıflar sürekli olarak şiddete başvurmuştur. Sömürücü sınıflar, sömürülerini sürdürmek ve geliştirmek için sömürdükleri sınıfları baskı altında tutmuş ve ezmişlerdir. Sömürmek ve ezmek için, sömürülen sınıfların zorla baskı altında tutulması dışında başka bir yolda yoktur.

Hakim sınıfların baskı aracı olan devlet, bu uzlaşmaz sınıf çelişmeleri ve mücadeleleri ile birlikte ortaya çıkmış ve şekillenmiştir. Devlet, hakim sınıfların sömürü dünyasını sürdürmek için dayandıkları, bir şiddet aracından, zulüm mekanizmasından başka birşey değildir, ordunun, jandarmanın, polisin, mahkemelerin, darağaçlarının, hapishanelerinin vs... varlığı ve işlevi, hakim sınıfların ezilen sınıflar üzerinde uyguladıkları şiddetin açık delilleridir.

Sömürü dünyasının bütün parçalarında olduğu gibi ülkemizde de durum böyledir. Osmanlı feodal saltanatında da, Cumhuriyet döneminin tüm evrelerinde de, hakim sınıflar emekçi halkımızı zaman zaman durgun, zaman zaman vahşi bir kudurganlığa dönüşen, şiddetle baskı altında tutmuş, sömürü dünyasının devamını ve gelişmesini sağlamışlardır.

Yalnız Cumhuriyet tarihi bile yerli gericiliğin halkımıza karşı, giriştiği vahşi şiddet uygulamalarının sayısız örnekleriyle doludur. Dersim, Kızıldere, Nurhak bunların sadece bir kaçıdır.

Yerli gericiliğin emekçi halk üzerinde uyguladığı baskı, şiddetsürеklidir. Sömürü dünyasının devamı ancak ve ancak zorla, zulümle mümkündür. Her işçi, her emekçi köylü günlük hayatında sayısız baskıyla karşı karşıya bırakılmıştır.

BARIŞ ÇAĞRILARI KİME HİZMET EDİYOR?

İktidardaki sömürücü sınıflar sömürülen sınıflar üzerinde herzaman şiddet uygularken, bunu maskelemeye, gözlerden kaçırmaya ve halkın sömürücü sınıflara karşı şiddete başvurmasını her yola başvurarak önlemeye çalışır. Çeşitli yasalarla ve baskı güçleriyle halkın mücadelesini sınırlamaya, iktidar mücadelesinin tayin edici, en üst şekli olan silahlı mücadelenin ortaya çıkarılmasını engellemeye, bastırmaya çabalar. Önleme gayretlerinin en incesi, devrimci ideolojinin bulandırılması, devrimci teori ve pratiğin çarpıtılması, pasifleştirilmesini, sağlamak uğruna yürütülür. Emekçi halk kitleleri pasifist, burjuva insancıl, "Karıncaezmez" düşüncelerle şartlandırılmaya çabalanarak, onların her türlü devrimci "zor"a karşı çıkmasına, silahlı mücadeleyi ise kesinlikle reddetmesini sağlamaya çalışır.

Emekçi halkı ezmek için kesintisiz olarak şiddet uygulayanlar devrimci şiddeti, emekçi halka, bulaşılmaması gereken bir"günah" gibi göstermeye uğraşırlar. Hakim sınıflar için: Şiddet, doğal bir hak, emekçi halk kitleleri için ise kesinlikle yasak olmanın ötesinde, insancıl olmayan ahlaki olmayan bir "barbarlık", bir "vahşet"! Hakim sınıfların sözcüleri, ve onların işçi sınıfı içine sızan ajanları, meseleyi, işte böyle çarpıtmaya kalkışmaktadır. Bir yandan baskı ve zulüm kesintisiz devam ederken, onlarca halk evladı gün be gün öldürülürken, bir yandan da bir kısım revizyonistler, reformistler, burjuva "insancılları", "karıncaezmezler",, pasifistler her türlü "şiddet"e karşı çıkılmasını öneriyorlar. Bu öneri, doğru olabilir mi? Hayır! Şiddet, sömürünün ikiz kardeşidir. Onunla birlikte ortaya çıkmıştır. Sömürü var oldukça, var olacaktır. O halde sömürü düzeni sürerken soyut olarak, ayrımsız her türlü "şiddete" karşı çıkmak, "iç barış" çağrısı yapmak yalnızca hakim sınıfların ekmeğine yağ sürer. Hakim sınıfların halkı ezen baskı mekanizmasına, devlet değirmenine su taşır, halkın unufak ezilmesine seyirci kalmayı, hatta suç ortağı olmayı getirir.

Gerici şiddet ile devrimci şiddeti birbirinden ayıran şartları incelemeden, soyut olarak şiddetten sözetmek"şiddet"e karşı çıkmak devrimi inkar etmekten ya da safsatayla uğraşmaktan başka birşey olamaz.

Kesintisiz devam eden gerici şiddet karşısında emekçi halk kitlelerini şiddete başvurmaktan alıkoymaya çalışmak, halkı köleleştirmeye çağırmakla eşanlamlıdır. Ezenle, ezileni; köle sahibi ile köleyi derin sınıf eşitsizliklerini görmezlikten gelerek "barış"tırmaya kalkışmak kölesahibi yardakçılığından, patron uşaklığından başka ne anlama gelebilir.

DEVRİMCİ ŞİDDET

Şiddete ilk başvuranlar daima hakim sınıflar olmuştur. Emekçihalk kitleleri için sömürü düzenine boyun eğmekten veya onu şiddetle parçalamaktan başka yol yoktur. Bu nedenle şiddet taşıdığı olumsuz yanlara rağmen, devrimci sınıflar elinde tarihin ilerlemesinde son derece önemli bir işlevi yerine getirir... Marks'ın sözleri ile "şiddet, yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesi" olur. Devrimci sosyal hareket, gerici siyasi yapıları,şiddetle parçalayarak yarıp geçer.

Devrimci proletarya, sömürülen ve ezilen işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin, demokratik halk diktatörlüğünü gerçekleştirmek ve sürdürmek, sınıfsız topulama varabilmek için karşı devrimci şiddeti yerle bir etmek ve başını sürekli olarak ezmek için şiddete başvurulmasının zorunlu olduğunu açıkça belirtir. "Komünistler, görüşlerini ve hedeflerini gizlemekten nefret ederler. Amaçlarına ancak mevcutsosyal şartların zorla yıkılmasıyla ulaşabileceğini açıkça ilan ederler" (Marks-Engels)

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ İÇİN DEVRİMCİ ŞİDDET

Devrimci proletarya, şiddet aleyhtarı marksizm düşmanı görüşlerin etkisinde kalmadığı gibi, siyasi hedeflerden ve güncel görevlerden kopuk bir şiddet anlayışına da itibar etmez. "Şiddet"i her türlü meselenin üzerinde, her şart altında mutlak bir amaç olarak alan düşünceler yanlış ve zararlı düşüncelerdir.

Devrimci proletarya; şiddeti, yeni toplumun ebesi olduğu için,ancak bu işlevi yerine getirecek şartlarla, proletarya diktatörlüğünün, gerçekleştirilmesine ve sürdürülmesine hizmet edecek tarzda açıkça ele alır, savunur ve uygular.

Devrimci proletaryanın en temel ilkesi, proletarya diktatörlüğünü benimsemek ve gerçekleşmesi uğruna mücadele etmektir. Proleter devrimci mücadele, iktidarın ele geçirilerek proletarya diktatörlüğünün, tesisi ve sürdürülmesi mücadelesi demektir. Şiddet, ancak bu amaca hizmet edecek tarzda açıkça ele alır, savunur ve uygular.

Devrimci proletaryanın en temel ilkesi, proletarya diktatörlüğünü benimsemek ve gerçekleşmesi uğruna mücadele etmektir. Proleter devrimci mücadele, iktidarın ele geçirilerek proletarya diktatörlüğünün tesisi ve sürdürülmesi mücadelesi demektir. Şiddet, ancak bu amaca hizmet ettiği sürece, proleter devrimci bir şiddet olabilir.

Marksist-Leninistlerin, hür türlü revizyonist, oportünist, maceracı ve anarşist akımdan ayıran temel mesele proletarya diktatörlüğü, meselesidir. Marksizm'in özü olan proletarya diktatörlüğünü hedef almayan, bu hedefe giden yolda günün sayisa görevlerini yerine getirmeyen bir mücadele marksist-leninist bir mücadele olamaz. Bu mücadele leninizm adına, siyasi mücadelenin en yoğun şekli olan, silahlı mücadeleyle sürdürülse bile bu gerçek kesinlikle değişmez.

GERİCİ ŞİDDET İLE DEVRİMCİ ŞİDDETİ BİRBİRİNDEN AYIRAN ŞARTLARI İNCELEMEDEN, SOYUT OLARAK ŞİDDETTEN SÖZETMEK 'ŞİDDET"E KARŞI ÇIKMAK DEVRİMİ İNKAR ETMEKTEN YA DA SAFSATAYLA UĞRAŞMAKTAN BAŞKA BİRŞEY OLAMAZ.

Silahlı mücadele, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve siyasi durumda, kitlelerin bağımsız tarihi hareketinden kopuk olarak ele alınıp, yürütülemez. Silahlı mücadeleyi iktidarın ele geçirilmesi konusunda tayin edeci mücadele olarak benimsemek, diğer mücadele biçimlerini küçümsemek anlamına gelmez. Ülkenin içinde bulunduğu somut duruma uygun olarak değişik mücadele biçimleri öne çıkar.Bazen barışçıl, bazen silahlı mücadele biçimleri başlıca mücadele biçimleri haline gelir. Başlıca mücadele biçimlerinin değişimi ve ortaya çıkışıyla buna bağlı olarak ikincil mücadele biçimleri de değişir.

Maksist-Leninist mücadele anlayışı, legal-illegal, silahlı-barışçıl, bütün mücadele biçimlerini ülkenin somut şartlarına uygun olarak ele almayı ve birleştirmeyi hiç bir mücadele biçimini önyargıyla reddetmemeyi gerektirir.

HALKIN KURTULUŞU

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

● İŞÇİ SINIFI AÇLIK VE SEFALETİN PENÇESİNDEN KURTULMAK İÇİN BURJUVAZİNİN TESPİT ETTİĞİ ASGARİ ÜCRETE BOYUN EĞMEMELİ, KOMİSYONUN TESPİT EDECEĞİ GÜLÜNÇ ÜCRETİ TANIMAMALIDIR.

ASGARİ ÜCRET; FİYAT ARTIŞLARININ ÖNÜNE GEÇMELİ, İŞÇİ AİLESİ ESAS ALINARAK BELİRLENMELİDİR

- ASGARİ ÜCRET HER YERDE UYGULANMALIDIR.
- SİGORTASIZ VE SENDİKASIZ İŞÇİ KALMAMALIDIR,
- EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET ÖDENMELİDİR.
- SEKİZ SAATLİK İŞ GÜNÜ HER YERDE UYGULANMALIDIR,
- GÜNÜMÜZDE ASGARİ ÜCRET, NET YÜZELLİ TL'DAN DÜŞÜK OLMAMALIDIR.

İşçi sınıfına ödenecek asgari ücreti yeniden belirliyecek olan asgari Ücret Komisyonu toplantılarını sürdürüyor. Komisyonda işveren temsilcileri ücretin 45 lira Türk-İş temsilcileri ise 55-60 lira olmasını teklif ediyorlar. Asgari Ücret Komisyonu kağıt üzerinde 5 işçi, 5 sermaye ve 5 de devlet sektörü temsilcisinden oluşuyor... Gerçekte ise, komisyonun 15 üyesi de burjuvazinin temsilcileridir.. Çünkü, sözde işçi sınıfının çıkarına savunacak olan 5 kişi, işçilerin en düşük ücretle burjuvaziye satılması görevini üstlenmiş olan Türk-İş'in patron uşağı yöneticileridir. Komisyona tarafsız devlet temsilcisi olarak gelenler ise, sömürücü azınlığın, halkı ezip, baskı altında tutmasının bir aracı olan devlet'in, yani hakim sınıfların temsilcileridir.

Her iki yılda bir toplanarak işçilerin asgari ücretlerini tespit eden burjuvazinin bu 15 temsilcisinin yaptığı, işçi sınıfının sömürülme derecesini yasal olarak belirlemekten başka bir şey değildir. Komisyon, asgari ücreti tesbit ederken iş gücüne değerini vermeyi değil, kapitalistlerin kârını en üst düzeyde tutmayı esas alıyor. İşçiler için yaşamaya değil, ancak sürünmeye yetecek kadar bir ücret tesbit ediyor. Üstelik bu asgari ücretten sadece sigortalı olan işçiler yararlanabiliyorlar. Sigortasız işçiler 25-30 lira yövmiyeyle iş güçlerini satmak zorunda kalıyorlar. Yüzbinlerce tarım işçisi sigortasız olduğu için asgari ücretin çok altında bir ücret karşılığında sabahtan akşama çapa sallıyor.

Daha önceki yıllarda komisyonun tespit ettiği asgari ücretler, bu yıl tespit edilecek olan asgari ücretin ne kadar olacağını tahmin etmek olanağını sağlıyor. 1969 yılında tesbit edilen asgari ücret, Istanbul için 19.5 Ankara ve İzmir için 18 liraydı. 1971 yılında toplanması gereken komisyon, bir yıllık bir aradan sonra 1972'de ancak toplandı. Böylece 12 Mart faşist darbesinin gerçekleştirildiği, bu bir yıl boyunca, korkunç bir hızla artan fiyatlar karşısında işçiler, eski asgari ücretlerle yetinmek zorunda kaldılar. Ücretlerin artmamasına karşın, o dönemde fiatların alabildiğine yükselmesi, işçilerin sırtına bir kambur daha bindirdi. 1972 sonlarında tesbit edilen asgari ücretler Istanbul için 25, İzmir ve Ankara için 13.5 lira idi. Bu üç yıllık dönemde, işçi ücretlerindeki artış, % 30'a ancak ulaşırken, fiatlar % 40'in üzerinde bir artış gösterdi. Böylece bu üç yıllık dönemde işçilerin gerçek ücretleri, yani satın alma güçleri % 10'dan fazla azaldı. 1972-1974 döneminde de fiyatların artış hızı, işçi ücretlerinin artış hızını yine geride bıraktı. Gerçek ücretler düşmeye devam etti.

Öte yandan komisyon, asgari ücretin tesbitinde, öteden beri, bir işçinin yaşaması için -ona da yaşamak denirse- zorunlu ihtiyaçlarını karşılamayı esas alıyor.

Oysa bir işçi ailesinde genellikle bir, bazen de iki kişi çalışır. Ve bu bir veya iki kişi, ortalama 5 kişilik bir aileyi geçindirmek zorundadır. Bu nedenle asgari ücret sadece bir işçinin değil, işçi ailesinin zorunlu ve hayati bütün ihtiyaçlarının karşılanması esas alınarak tespit edilmelidir. Bir kişinin ihtiyaçlarını karşılamaya ancak yetecek bir ücretle, ortalama beş kişilik aileyi geçinmeye zorlamak, sömürüyü, beş kat daha arttırmayı kanunlaştırmaktan başka bir şey değildir.

Asgari ücret komisyonunun bu uygulaması, burjuvazinin, işçi sınıfını iliğine kadar sömürebilmek, kârını en yüksek düzeye çıkarmak için başvurduğu yöntemlerden biridir.

BU KOMİSYONUN TESPİT EDECEĞİ ASGARİ ÜCRET, FİAT ARTIŞLARININ ÇOK GERİSİNDE KALACAK, MİLYONLARCA İŞÇİYİ BİR KERE DAHA AÇLIĞA, SEFALETE MAHKUM EDECEKTİR.

Kapitalizmin buhranı dünya çapında gelişiyor Emperyalistler arasında şiddetlenen hegemonya mücadelesi bu buhranı daha da derinleştiriyor.. Emperyalist sisteminbir parçası ve yarı-sömürge bir ülke olan ülkemiz de de ekonomik ve siyasi buhran, dünya kapitalizminin buhranının etkisiyle daha da şiddetleniyor. Hakim sınıflar buhranın bütün yıkıcı etkilerini emekçi sınıfların sırtına yüklemek için olanca çabalarını harcıyorlar. Halkın ekonomik demokratik ve siyasi hak ve özgürlüklerini yok etmenin, ülkeyi bir avuç sömürücü için güllük gülistanlık bir hale getirmenin yollarını arıyorlar.

Hakim sınıflar, emekçi halk kitlelerinin gazdan beze, etten peynire, çaydan kömüre bütün ihtiyaç maddelerine zam üstüne zam yapıyorlar. Bazı gıda maddelerine yapılan zam yüzde üç yüzü aştı. Daha bir çok ihtiyaç maddesine yapılacak zamlar da sırada bekliyor.

Hakim sınıflar, bir yandan halkın ekmeğine utanmazcasına göz koyarlarken, öte yandan da pahalılığın sebebi olarak ucret artışlarını göstererek, ücretleri dondurmanın yollarını arıyorlar. İşçi sınıfını içine düştüğü ekonomik buhranın suçlusu olarak gösteriyor, binlerce işçiyi toplu halde işten çıkarıyorlar. Milyonları bulan işsiz sayısı, her geçen gün daha da kabarıyor. Ve burjuvazi sokaktaki işsiz yığınlarını göstererek işçileri düşük ücretle çalışmaya zorluyor.

Burjuvazinin temsilcilerinden oluşan ve asgari ücretleri işçi sınıfı adına tesbit edecek olan komisyon, işte böyle bir ortamda toplanıyor.

İçinde bulunduğumuz şartlarda, zorunlu ihtiyaç maddelerini satın alabilmesi, yaşamını sürdürebilmesi için, bir işçi ailesinin eline günde en az net 150 lira geçmelidir. Gün gibi açıktır ki, bu komisyonun tesbit edeceği asgari ücret, tıpkı geçmiş yıllarda olduğu gibi, hayat pahalılığının çok gerisinde kalacak, milyonlarca işçiyi bir kere daha açlığa ve sefalete mahkum edecektir.

Doymak bilmez kârhırsıyla burjuvazi, işçi sınıfına gerekli olan bu asgari ücreti kendi rızasıyla vermeyecektir.

İŞÇİ SINIFI HAYALE KAPILMAMALI, MÜCADELEYE HAZIRLANMALIDIR!

Türkiye işçi sınıfı, umuda ve hayale kapılmamalı, asgari ücretin çok düşük olarak belirleneceğini göz önünde bulundurarak, şimdiden mücadeleye hazırlanmalıdır.

İşçi sınıfı açlık ve sefaletin pençesinden kurtulmak için, burjuvazinin tespit ettiği asgari ücrete boyun eğmemeli, komisyonun tesbit edeceği gülünç ücreti tanımamalı, hiç bir hakkın kendisine bahşedilmeyeceğinin bilinciyle ücretlerini arttırmak, yaşama ve çalışma şartlarını düzeltmek için birlik ve mücadelesinin gücüne güvenmelidir.

İşçiler, sendikalarını, düşük olarak tesbit edilen ücretlerin yeniden ve daha yüksek olarak tesbit edilmesi, eşit işe eşit ücret ödenmesi, kadın ve erkek işçiler arasındaki farklılığın son bulması için mücadeleye zorlamalıdır İşçi sınıfının taleplerine sırt çevirerek, patrona uşaklık eden sendika yöneticilerini, başlarından ve içlerinden defetmek için mücadeleyi yükseltmelidir.

Ve Türkiye işçi sınıfı, ücretlerin yükseltilmesi, eşit işe eşit ücret ödenmesi çalışma ve yaşama şartlarının düzeltilmesi sorunlarının bu zulüm ve sömürü düzeninde kesin çözüme ulaşamayacağını kavrayarak, bu talepler uğruna mücadeleyi faşist, MC iktidarının yıkılması, işçilerin ve köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiyesinin, kurulması, sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda sağlam adımlar atılması uğruna mücadele ile birleştirmelidir.

İBRAHİM ÖZTAŞ'I ANIYORUZ

(Kasım 1950 21 Mayıs 1971)

Devrimci arkadaşımız İbrahim Öztaş, 21 Mayıs 1971 günü, İzmir'de 12 Mart faşist generallar çetesi tarafından alçakça katledildi. Izmir'de kaldığı eve baskın yapan faşistler, İbrahim'i çatışma sonunda yaralı olarak ele geçirdikten sonra, beynine bir kurşun sıkarak öldürdüler, yerlerde sürüklediler. Ölüsü dört gün yerlerde kaldı. Cenazesini ailesinden kaçırarak İzmir'in bilinmeyen bir yerine gömdüler. Babası İbrahim' mezarını uzun aramaların sonunda, ancak bu yıl bulabildi.

İbrahim, 1950 yılının Kasım ayında Şereflikoçhisar'ın Sarıhasanlı köyünde doğdu. İlkokulu aynı köyde okudu. Orta öğrenimini Istanbul'da Vefa Lisesi'nde tamamladı. Bir yıl ODTÜ'de öğrenim gördükten sonra, sınavı kazanarak Istanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesi'ne kaydoldu. İbrahim, İTÜ'ye, anti-demokratik uygulamaların yoğunlaştığı, faşist bir yönetmeliği öğrencilere zorla kabul ettirilmeye çalışıldığı bir dönemde girdi. Yönetmeliğin uygulanmak istediği birinci sınıf öğrencilerinin direnişinin başına geçti. Öğrencilerin haklı taleplerini her yerde inançla savunuyor, düzenlenen forum ve toplantılarda geniş öğrenci kitlesini aydınlatıyordu.

Kısa zamanda geniş öğrenci kitlesinin sevgisini, gerici üniversite yönetiminin de düşmanlığını kazanmıştı. Onun mücadelesi sadece öğrenci gençliğin akademik-demokratik talepler uğruna mücadelesiyle sınırlı değildi. İstanbul'da düzenlenen Bağımsızlık Haftası sırasında, 18 Mart günü, Pan Amerikan Hava yolları binasını tahrip ettiği gerekçesiyle tutuklandı. İki ay kadar hapiste kaldı. Cezaevinde Deniz Gezmiş ve Cihan Alptekin yoldaşlarla tanıştı. Bu iki aylık tutukluluk devresi onun için iyi bir okul olmuştu Cezaevinden çıktıktan sonra yine, mücadelenin önündeki yerini aldı.

İbrahim yoldaş, halkına ve yoldaşlarına sonuna kadar bağlı, yiğit, gözünü budaktan sakınmayan bir devrimciydi. Kendisini yakalamaya giden 12 Mart faşistleri, devrimci kararlılığı ve başeğmizliğin ölüme kadar sürdürüldüğünü ilk onda gördüler ve korkuyla sarsıldılar.

Anısı ve mücadelesi mücadelemize ışık tutsun.

● HER TÜRLÜ BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİYLE OLDUĞU KADAR, ULUSAL DEĞERLERİ REDDEDEN ULUSAL NİHİLİZMLE DE MÜCADELE EDELİM.

DEVRİMCİLER İSTANBUL'DA 19 MAYIS TÖRENİNE SAHİP ÇIKTILAR

● FAŞİSTLER, ANKARA'DA YAPILAN TÖRENİ BALTALAYARAK, SAHTEKAR YÜZLERİNİ BİR KERE DAHA ORTAYA KOYDULAR.

Kurtuluş savaşının başladığı tarih olarak kabul edilen 19 Mayıs 1919'un 57. yıldönümü törenlerle kutlandı. Faşistler, Ankara 19 Mayıs stadında yapılan töreni baltalamak için ellerinden geleni ardlarına koymaz, törene katılan genç kızlara sataşarak gerici yüzlerini açığa vururken, devrimciler, Istanbul İnönü Stadı'nda yapılan törene katılarak, halkımızın anti-emperyalist mücadele geleneğine sahip çıktılar. Devrimci marşlar, sloganlar haykırarak bu geleneği sürdürmekte kararlı olduklarını gösterdiler.

Böylece, yıllardan beri, devrimci hareket içinde yer etmeye başlamış olan yanlış bir eğilimin, ulusal değerleri ve devrimci bir öze sahip olan gelenekleri "proletaryanın değildir" anlayışıyla reddetme eğiliminin yıkılması doğrultusunda olumlu bir adım atılmış oldu.

Son yıllara kadar, Türkiye sol hareketine burjuva sınıf karakterli çeşitli revizyonist, oportünist akımlar hakimdi. İşçi sınıfı adına burjuva kuyrukçuluğunun yapıldığı, sosyalizm adına Kemalizm'in savunulduğu proletaryanın çıkarlarının, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin çıkarlarına tabi kılındığı, bir yandan burjuva-küçük burjuva darbeci akımların, öte yandan da işçi sınıfı hareketine sızmış burjuva revizyonist akımların cirit attığı Türkiye sol hareketine, uzun süre burjuva görüşler egemen oldu. Modern revizyonizmin ve Troçkist, maceracı çizginin dünya ölçüsünde yaygınlaşması, kapitalizmin ülkemizde hızlanan gelişimi sonucunda varını yoğunu daha büyük bir hızla kaybeden küçük burjuvazinin siyaset sahnesine eskiye oranla daha büyük ölçüde ağırlığını koymaya çalışması ve marksist-leninist mücadele geleneğinin yerleşmemiş olması gibi nedenlere bağlı olarak palazlanan bu burjuva-küçük burjuva çizgi, bugün, proleter devrimci bir hareketin gün geçtikçe gelişmeye, güçlenmeye ve revizyonist akımları teşhir ve tecrit etmeye başlamasıyla, giderek etkinliğini kaybediyor. Türkiye sol hareketine damgasını vuran burjuva-küçük burjuva devrimciliği, yerini, proleter devrimci bir harekete bırakıyor.

Ancak bu defa da, gelişen her yeni siyasi çizgide olduğu gibi, eskinin yanlışlarını reddederken yeni yanlışlar yapma tehlikesi beliriyor. Proleter devrimci harekete hakim kılınmak istenen eski Kemalist burjuva çizgiyi reddederken, devrimci öze sahip ulusal ve tarihi tüm değerleri hiçe sayan, proleter devrimci hareketi her türlü ulusal ve tarihi gelişimin üstünde ve dışında bir şeymiş gibi gören "sol" bir anlayış proleter devrimci hareket içinde yerleşmeye başlıyor.

Durum böyle olunca da tüm ulusal ve tarihi değerler, geçmişte yiğitçe ve yüce olan ne varsa onun mirasçısı olduklarını iddia eden, ulusal ve tarihi geleneklere sahtekarca sahip çıkan faşistlerin istismarına terkediliyor. Ulusal ve tarihi değerlerin faşist demagojinin ve propagandanın malzemesi olarak kullanılmak istenmesine göz yumulmuş oluyor.

Nasıl İtalyan faşisti Mussolini İtalyan halkının savaşçı önderi Garibaldi'ye, fransız faşistleri Fransa'nın kahraman kadını Jandarka sahip çıkmak istemişlerse, ülkemizde, emperyalizmin ve hakim sınıfların maşaları faşistler de, Çanakkale zaferi gibi, halkın anti-emperyalist mücadele ruhunun şahlandığı olaylara, günlere sahip çıkıyorlar. Böylelikle halk kitlelerinin sempatisini ve desteğini kazanmak istiyorlar.

Faşistlerin istismar etmek için bütün çabalarını harcadıkları ulusal ve tarihi değerlere karşı ilgisiz kalmak, bunları "kirli şeyler" oldukları gerekçesiyle elinin tersiyle itmek, proleter devrimcilerin tavrı olamaz. Bu, yanlış ve halkın davasına zarar veren, faşistlerin ekmeğine yağ süren bir tutumdur.

Proleter devrimciler halkın devrimci geleneğini ve geçmişini bugünkü mücadeleyle birleştiremiyor ya da birleştirmiyorlarsa, ulusun geçmişinde değerli olan herşeyi faşistlere teslim etmiş, onların kitleleri istismar etmesine yol açmış olurlar.

Proleter devrimciler, her çeşit burjuva milliyetçiliğinin uzlaşmaz düşmanıdırlar, ama proleter devrimciler, ulusal değerleri inkar eden ulusal ve tarihi nihilizmin de düşmanıdırlar.

Proleter devrimcilerin en önemli görevlerinden biri, işçi sınıfını ve bütün emekçileri, proleter enternasyonalizminin ruhuyla eğitmektir. Ama bu görev, hiç bir proleter devrimciye, emekçi halk kitlelerinin ulusal duygularını görmemezlikten gelme, bunları küçümseme hakkını tanımaz.

İşçi sınıfının mücadelesinin ulusal biçimleri ile proleter enternasyonalizmi arasında bir çelişki yoktur, tersine, işçi sınıfının uluslararası çıkarları ancak bu şekildi; proleter enternasyonalizmi ruhuyla, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin geçmişindeki değerlere sahip çıkma mücadelesi birleştirilerek, başarıyla korunabilir.

Proleter devrimciler faşistlerin ulusal çıkarları korumak adına, halkın hayatını zindana çevirme çabalarını teşhir etmeli, ulusal baskının her çeşidine karşı olan işçi sınıfının, ulusal özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin tek gerçek savaşçısı olduğunu göstermelidir.

Faşistlerin demagojilerine, faşist ideolojiye karşı mücadelede başarı kazanmanın başlıca yolu budur.

kadınıyla erkeğiyle 5000 divriğili faşizme karşı yürüdü

ANTİ-FAŞİST HALK MÜCADELESİ BÜTÜN YURTTA YÜKSELİYOR.

Son yıllarda, Türkiye'nin diğer yerlerinde olduğu gibi, Divriği'de de devrimci mücadele yükseliyor. Bilindiği gibi Divriği'de Türkiye'nin en zengin demir yatakları var. Bu demir madenlerinde 1500'e yakın işçi çalışır. Ayrıca bir çok şirketlerde çalışan işçileri de buna katarsak işçi sayısı oldukça kabarıktır. Diğer bir özelliği de köylerinin yoksul ve devrimci olmasıdır. İşte bu durumda olan Divriği'de halkın faşizme karşı mücadelesi gün geçtikçe ilerlemektedir.

Divriği'deki devrimci mücadeleden korkanlar, onu engellemeye çalışıyorlar ve faşistlerin zaman zaman halka saldırılarının gerçek nedenlerini çarpıtarak alevi-sünni çatışması şeklinde gösteriyorlar. Böylece, yoksul halkı

De.sa.4'de

SURUÇ HALKI VURULAN YİĞİDİNİ BAĞRINA BASTI

● FEVZİ ASLANSOY'UN CENAZE TÖRENİ SOSYAL-FAŞİST VE SOSYAL-ŞOVENLERİN İHANETİNE RAĞMEN YAPILDI.
● POLİS SURUÇLULARI İŞKENCEDEN GEÇİRDİ.

18 Mayıs günü faşistlerce katledilen Fevzi Aslansoyun cenazesinin Ankara'da kaldırılmasını polis engelledi. Bunun üzerine devrimciler ve ailesinin kararıyla Fevzi Aslansoy'un cenaze töreni memleketi olan Suruç'ta yapıldı.

Suruçta her türlü baskıya rağmen yapılan cenazede Kürt milliyetçileri, halkın birliğini bölmek, cenazenin bir kitle gösterisine dönüşmesini engellemek için ne mümkünse yaptılar.

Daha Suruç'a girişten önce Fevzi Aslansoyun resminin bulunduğu afiş, "Burada bizim borumuz öter, Fevzi ne yoluna ölürse ölsün bizi ilgilendirmez. Biz burada slogan attırmayız, bildiri dağıtmayız. Zaten sizin başkentiniz Ankara'da böyle şeyler yapmıyoruz." diyen şovenler tarafından yırtıldı. Bunu yapanlara, bu yaptıklarının anti-faşist mücadeleye ve halkın birliğine ihanet olduğu söylendiğinde, "O Kürt idi gerisi bizi ilgilendirmez' diyerek i-

De.sa.4'de

● ESKİŞEHİR TÜM-DER ÜYELERİ HAYKIRIYORLAR: YURTSEVER MEMURLARIN BİRLİĞİNİ KURALIM GÜÇLENDİRELİM

TÜM-DER REVİZYONİST YÖNETİMİ SARSILIYOR

Revizyonizmin demokratik kitle derneklerindeki etkinliğini yıkma doğrultusundaki mücadele hızla gelişiyor. Eskişehir TÜM-DER üyeleri de yükselttikleri mücadeleyi aşağıdaki bildiriyle dile getiriyorlar:

YURTSEVER MEMUR ARKADAŞ

Örgütümüz TÜM-DER, tüm memurların ekonomik demokratik ve özlük sorunlarını çözüme kavuşturmak, toplu sözleşmeli, grevli sendikal haklarımızı alabilmek amacı ile kurulmuş, yapısı bakımından demokratik bir kitle örgütüdür. Yeni bir örgüt olması itibariyle genel merkezi elinde bulunduran yöneticiler daha çok bürokratik formalitelerle uğraşmakta, daha önemli ve genel sorunları gündeme getirmeyip günlük işler içinde kaybolmakta, tabandan gelen yurtsever devrimci, demokrat seslere, eleştirilere, önerilere kulaklarını tıkamakta ya da hafife almaktadırlar. Hatalı davranışlar içinde bocalıyan, genel merkezle memur kitleleri arasında da bu yüzden başlayan çelişki büyümekte boyut kazanmaktadır. Bir yandan genel merkez, merkeziyetçilik ilkesini despotizim ölçüsüne vardırarak demokratik işlerliği hiçe saymakta bir yandan da tabanda bulunan yurtsever memurlar bu yanlış örgüt işlerliğinden dolayı genel merkeze muhalefet oluşturmaktadırlar.

Memur Arkadaş,

Tüm-Der'in herhangi bir partinin yan örgütü olamıyacağını hepimiz biliyoruz. Tabanında, mücadeleyi henüz sadece özlük haklarından ibaret sayan burjuva demokratlarından sosyalistlere kadar değişik düşünceden kişiler bulunmaktadır. Demokratik bir kitle örgütünün bu yapıda oluşu tabanda farklı görüşlerin bulunuşu doğaldır. Doğal olmayan bu görüşlerin bölücü, örgüte zarar verici tavır almaları, örgütsel yapımızı iyi kavrayamamalarıdır. Tek örgütte birleşmek zorundayız. Aynı örgütte her görüşün kendi bağımsız siyasi çalışmasını, yürütmesi demokratik olmanın gereklerindendir. Aynı şekilde tabandaki, ayrı görüş ve eleştirilere genel merkezin çıkardığı yayınlarda yer verilmesi yine demokratik tavırın ölçüsüdür. Şu an Tüm-Der yönetimini elinde bulunduran grub, tam tersine, kendi dışındaki görüşlere ambargo koymakta, antidemokratik bir tavırla tabanın görüş ve eleştirilerine gazetede hiç yer vermemekte Tüm-Der ajans sonra "Amaç" olarak çıkan yayın organında kendi koydukları ilkelere bile ters düşmektedirler. Gerçek şu ki derneğimiz genel merkezin bu hatalı tutum ve davranışları yüzünden demokratik özelliğini kaybetmektedir.

Katı bir merkezi despotizim, yanlış örgüt işlerliği uygulayan genel merkezin bu hataları nereden kaynaklanmaktadır? Bu hatalar elbette yöneticilerin yetersiz ve beceriksiz olmalarının bir sonucu değildir. Onların hatalarının kaynağı genel dünya görüşlerinde aranmalıdır. Bugün kitleyle yönetim arasında başlayan çelişkinin temelinde revizyonizmin genel merkeze egemen olması yatmaktadır.

MEMUR ARKADAŞLAR,

Çok sözü edilen demokratik merkeziyetçilik ilkesini doğru kavrayalım. Doğru uygulayalım. "Demokratik kitle örgütlerinde, kitle tabanında çeşitli görüşler bulunacağına göre, bunların sınıfsal çıkarları gereği kendi ideolojik çalışmalarını getirecektir. Bunlara ambargo koymak, örgütün çıkardığı yayın organlarında (gazete, bülten vs.) bu görüşlere yer vermemek vb. tavırlar aşırı merkeziyetçiliğin despotizmin bir ürünü-dür. Örgüt içi ve örgüt dışı sorunlar eleştiri-özeleştiri-ikna yöntemleriyle çözülmelidir... Tüm bunların yapıcı olması için özen gösterilmelidir. Demokratik merkeziyetçiliği uygulamalıdır.

Demokratik merkeziyetçilik diyalektik bir bütündür birinin diğerine ağır basması, örneğin salt merkeziyetçiliğin uygulanması halinde aşırı merkeziyetçiliğe, salt demokratikliğin uygulanması ise kaçınılmaz olarak demokratizme çok başlılığa götürür. Her iki durumda da demokratik merkeziyetçilikten bahsedemeyiz. Çünkü, her iki durumda da biri diğerinin hayatiyetine son vermiştir. Dolayısıyla örgütsel işlerlik hastalık haline gelmiştir. İşlemezlik söz konusudur artık. Örgütün sağlıklı işlemesi için, demokratiklik üzerine temellendirilmiş örgütlülük gereği merkeziyetçilik olmalıdır.

Örgütümüz Tüm-Der'de örgüt içi ideolojik mücadele esas olmalıdır. Karar alma sürecine en geniş memur kitlesinin katılımını sağlamalı, her üye görüşünü bildirmelidir. Yani karar alma sürecinde önce tabana inmeli, tabanı taramalıdır. (Genel merkezin bunu uygulamadığını görüyoruz) Daha sonra tesbit edilen eğilimleri sistemli bir hale sokmalı, siyasi öz katarak hareket içinde kitleleri politize etmeli, yani kısaca kitlelerin taleplerini işleyip tekrar kitlelere sunmalıdır (Kitleden-kitleye).

Tüm-Der içinde hiç bir grup, kişi vs. unsura ayrıcılık tanınmamalı, seçimler demokratik bir usulle yapılmalıdır Anti demokratik çaba, her uygulama en geniş kitleler önünde mahkum kılınmalıdır.

Yurtsever memur arkadaş, Tüm-Der bir siyasi parti değildir. Demokratik bir kitle örgütüdür. Bir avuç revizyonistin at oynattığı alan değil yirmi bin memurun ekonomik-demokratik mesleki örgütüdür.

MEMUR ARKADAŞLAR,

Sarsılan örgütümüze sahip çıkalım. Eskişehir Şubesi memurları olarak başlangıçtan bu yana karşılaştığımız genel merkezin sürekli ve bilinçli engelleriyle karşılaştı. Yapılan yanlışların eleştiri-özeleştiri yöntemiyle giderilmesi gerektiği genel merkeze her fırsatta göstermemize rağmen buna kesinlikle yanaşmadılar. Başka davranamayacaklarını, dünya görüşlerine onaylamadığımız sürece her çalışmamızı engelleyeceklerini söylediler. Amaçları açıktı: Üyelerle yönetim kurulu arasındaki bağı zayıflatmak, şubeyi iş yapamaz halde tutarak yönetim kurulunu tecrit etme yoluyla yönetimi değiştirerek kendi adamlarını getirmek. Ama izledikleri bu yolun yanlış olduğu ortaya çıkıp, şube yönetimi kitleden tecrit edemeyeceklerini anlayınca burjuvazinin silahına sarıldılar.

Dernek yönetimini görevden aldılar. Bunun la da yetinmeyip Şube Yönetim Kurulu üyelerini ve genel yönetim kurulu üyesi, (Şube başkanı) arkadaşımızı dernekten ihraç istemiyle onur kuruluna verdiler. Açıktır ki onur kurulu da ellerinde olduğundan arkadaşlarımız şimdiden ihraç edilmiş sayılırlar.

Durumu doğru değerlendirelim. Onların bu çabaları özünde kendi revizyonist tezlerini açığa çıkmamanı, burjuva ve faşistlerin tabanı tarafından kavranmasını engellemek içindir. Görevden alınan bu arkadaşların dernekten de ihraç durumunda bizimde üyeliğimize son vermeleri gerekmektedir. Çünkü, aynı görüşleri bizlerde benimsiyoruz. Bu tavrımızı sürdüreceğiz. düşünceyi eleştiriyi demokratik hakları ancak karşı-devrimci güçler engeller. Genel merkeze bizim eleştiri ve görüşlerimizi götüren ve bu yüzden eleştiri hakkı bile verilmeyen, yönetim kurulundan arkadaşlarımızı hangi anti-demokratik uygulamalardan yurtsever devrimci memurları ve onların demokratik eleştiri haklarına yöneltilen bir saldırıdır.

Kendi görüş ve düşüncelerini tek doğru olarak kabul edip bunun dışında görüş tanımadıkları (ki bu görüşleri rus sosyal emperyalizminin revizyonizmdir) beliren Tüm-Der Genel Merkezi, kitle tabanında kendi görüşlerinde merkezi bir görüşe yer olmadığını sürekli vurgulamaktadırlar. Şu an yönetimi elinde bulunduran bu grup, tabandan yurtsever memurların sesini boğabilmek için bir bahane yönetimine rahatça başvurmaktadır. Bu günlerde "örgütlülükleri koruma yasası" adı altında "Dernekler yasasını" bütünüyle anti-demokratik bir niteliğe dönüştürmeye çalışan o genel merkezin, işçi sınıfının yanında olduğunu her fırsatta söyleyen bu genel merkez grubunun tavırları arasında farklılık var mıdır?

Yurtsever memur arkadaşlar...

GENEL MERKEZİN BÜTÜN ANTİ-DEMOKRATİK UYGULAMALARINA KARŞI ÇIKALIM.
YANLIŞ GÖRÜŞLERİ HER YERDE TEŞHİR EDEREK DOĞRU İLKELERİ EGEMEN KILALIM.
ÖRGÜTÜMÜZ TÜM-DER'E SAHİP ÇIKALIM
HALKIN KURTULUŞU YOLUNDA EKONOMİK DEMOKRATİK HAKLARIMIZI ALMAK İÇİN İLERİ.

TÜM-DER ESKİŞEHİR ŞUBESİ
YURTSEVER DEVRİMCİ MUHALEFETİ

● 'DEMOKRATİK HAKLARINI ELDE ETMEK İÇİN DİRENİŞ YAPAN VE HÜKÜM GİYEN

Assubaylar Serbest Bırakılmalıdır

Ocak 1975 tarihinde Ankara, Eskişehir, Diyarbakır, Merzifon, Malatya, Kayseri, Bandırma ve BAlıkesir'de sayısı 5000'in üzerinde Assubay, demokratik haklarını elde etmek üzerimize yapılan faşist baskıları protesto etmek maksadıyla bir ve iki günlük direniş yapmıştı. Ayrıca Ankara, Diyarbakır, Merzifon, İzmir, Gelibolu ve Urfa'da eşlerimiz ve çocuklarımız haklarımızı savunmak için gösteri yürüyüşü yapmışlardır ki ailelerimize bunun bedeli altı ay hapisle ödettirilmek istendiyse de, hakim sınıflar kendi politik durumları gereğince bu cezayı sonunda para cezasına dönüştürdüler.

Demokratik usullerle haklarımızı arama yolları bize ümitlerle kapalıdır. Yönetici durumunda kiler için demokrasi olan şey bizler için zulüm ve baskıdır. Örneğin, demokratik haklarımızı savunmak için gösteri yürüyüşü yapan eşlerimizi, mücadelede, kukla mahkemeler bizlere birer yıl hapis cezası verirken, aynı kukla mahkemeler bizleri vatan haini diye nitelendirirken Alpkaya ve işbirlikçilerine beraat kararı vermiştir.

Şimdi bizler yukarıda belirttiğimiz şehirlerde hapis yatmaktayız. Türkiye halkına şunu duyurmak isteriz: Biz vatan haini değil, demokratik haklarını almak, ulusal ve faşist baskılara karşı mücadele ederken haksız yere hapsedilen yurtsever assubaylarız.

YURTSEVER ASSUBAYLAR

HALKIN KURTULUŞU

Hırpetsuf köylüleriyle konuştu:

H.K.- Köyünüzün adı nedir? Köyünüz kaç hanedir?

- 100 haneye yakın. Köyümüzün, eski Kürtçe ismini biliyorum, onu söylüyorum. Köyümüzün adı Hırpetsuf'tur.

H.K.- Oturduğunuz toprak hazine malı mı? Buraya nereden geldiniz? Nasıl yerleştiniz?

- Evet, oturduğumuz arazi hazine malı, yanlız bizim üstümüze icarlıdır, tapusuzdur. Buraya Mardin'in köylerinden geldik. İlk geldiğimizde bu topraklar Yasin Ağa denilen birinin elindeydi. Hala da elinde çoğu. Evlerimizi yaptırmak için ağaya iki göz için 1500-2000 lira verdik. Ağa'nın baskı yapmasına rağmen buraya yerleştik.

H.K.- İçme suyunuzu nasıl temin ediyorsunuz?

- Suyumuzu yağmur sularının biriktiği, kazdığımız sarnıçlardan içiyoruz. Yaz aylarında, kışın ve baharda yağan sularla dolan sarnıç bitiyor. İşte o zaman içme suyumuzu para karşılığı getirip, sarnıçlarımıza koyuyoruz. Suyumuzun içi hep pis. İçi gübre toz, böcek dolu.

H.K.- Köyünüzde yarıcılık var mı? Varsa kaç aile, kaç dönüm arazide yarıcılık yapıyor?

- Köyümüzün arazisinin çoğu Yasin Ağa'nın elinde. Bizler onun sahip olduğu araziyi ekmeye çalıştığımız zaman ağanın adamları ve ağayı karşımızda görüyoruz. Ağa'nın yanaşmaları var. Onlar yalnız karın tokluğuna çalışırlar

H.K.- Toprağı işlerken hangi aletleri kullanıyorsunuz? Kullanılan araçlar köyün malı mı?

- Tarlalarımızı gücü olan traktörle sürdürüyor. Gücü olmayan hayvanla (Atla) sürüyor. Köyümüzde, traktör sahipleri ise ağanın adamlarıdır. Ağa, onları istediği gibi kullanıyor. Biçer döverler dışardan geliyor.

H.K.- Köyden dışarıya işçi olarak gidenler var mı?

- Var. Adana'ya pamuk toplamaya giderler. Elinde arazisi, geliri yok. Onun için yaz oldu mu çoluğu çocuğuyla Adana'nın yolunu tutuyorlar.

H.K.- Köyünüzde tapulama kaç sene önce başlamıştı?

- 1955 yılında yapıldı. Yapıldı ama, keşki yapılmış olmıyaydı. Bize verilen toprakları, ağa yine elimizden aldı. Ağa'nın toprağı alması şöyle: Biz toprağı işleyemiyorduk. Gücümüz yetmiyordu. Ağa, toprağı işlemede bize yardım yapıyorum diye bizi borçlandırdı. Fakat gördük ki yardım değil. Borcu ödeyemiyoruz, toprak gidiyor. Gitti topraklar. Bizlerin sömürücüsünün ilk başta Yasin Ağa olduğunu gördük.

H.K.- Yakacak olarak ne kullanıyorsunuz?

- Yakacak da ne? Odun, kömür yüzü görmüyoruz. Sap (Buğday sapı) tezek kullanıyoruz, yemeklerimizi de bunların üzerinde pişiriyoruz. Pişirdiğimiz yemeklerden hep tezek kokusu gelmektedir.

H.K.- Toprak reformu hakkında ne düşünüyorsunuz, açıklar mısınız?

- Vallah, bu reform hiç bir zaman gerçekleşmez, bizleri hep uyutuyorlar yalanlarıyla. Hele bu dönemlerde gelen toprak reformu memurları ırkçılığı körüklüyorlardı. Bizler Kürt olduğumuz, Kürtçe konuştuğumuz için, Ana dilimizin Kürtçe olduğunu, Türkçeyi ikinci (Yabancı dil) olarak öğrendiğimizi söylediğimiz halde, onlar kendi istediklerini yazıyorlar.

H.K.- Sağlık ocağı, okul var mı köyünüzde?

- Yok, her ikisi de yok. Çocuklarımız köyümüze yarım saatten fazla çeken iki köye gidiyorlar. Köyümüze, okul ve sağlık evinin yapılmasını istemeyen tek adam Yasin Ağa'dır. O olmasa köyümüze okul yapılırdı. Okuma ve sağlık sorunumuz çok büyük.

OKUL VE SAĞLIK EVİNİN AÇILMASINI İSTEMEYEN TEK ADAM 3 KÖY AĞASI YASİN AĞA'DIR.

FINDIK İŞÇİSİ KADINLAR HAYKIRIYORLAR:

"SENDİKA KURMAK VE HAKKIMIZI ALMAK İSTİYORUZ!"

Yurdumuzda genel olarak işçi sınıfının üzerindeki baskı Giresun bölgesindeki kadın işçiler üzerinde çok yoğundur. Giresun'da bir çok özel küçük fındık kırma fabrikası vardır. Bu küçük fabrikalarda daha ucuz ve de daha çok çalıştırabilecekleri için patronlar, kadınları tercih etmektedir. Toprakları olmayan ve geçimleri için ancak senede bir ay fındık toplama mevsiminde çalışma imkânı olan halk, bu fabrikalara girebilmek için köylerden kasabalara gelmekte ve iş bulabilmek için birbiriyle adeta yarış etmektedir.

Bulduktan, yani işe başladıktan sonra ise, asıl çileleri başlar. Aldıkları para gerçekten bu günün şartlarına göre gülünçtür. Günde 15-20 lira arasında değişir. Sabah saat 8'de başlarlar, akşam 7'ye kadar. Çoğu kez daha da fazla çalışırlar. Fındık toplama mevsiminden sonra iş fazla olduğundan mesaiye kalırlar. Fakat fazladan mesai ücreti almazlar. Ve de kış ortasında, patron, işçileri ekseriyetle işsiz bırakır. Kışa kadar kırılacak fındık kalmamıştır, çünkü.

Bunların yanında patronların defterlerini gözden geçirdiğinizde bir fabrikada 5-6 işçi çalışıyor görünmektedir. Oysa, gerçekte 50-60 işçi çalışır. Patron işçileri sigortasız çalıştırmaktadır yani. Sigortalı olanlar da yıllarca çalıştıkları halde emekli olamazlar. Çünkü 10 gün çalışırlar, patron bir gün gösterir.

Yaşamlarını sürdürmek için patronlarından borç para almak zorunda kalırlar. Böylece toprak sahibi olan patronun fındık bahçesinde de piyasadan çok düşük bir ücretle çalışmak zorunda kalırlar. Çocukları genellikle sokakta büyür. Doğum izni yoktur. Ve de ekseriyetle kocaları iş bulamadıklarından çalışmazlar. Yani bütün geçim yükünü ve evin bakımını kadın çeker. Kadın işçilerimizin çoğu sorunlarının çözümü için sendika kurmak ve beraber mücadele etmeleri gerektiğini kavramış durumdalar. Fiskobirliğe bağlı fabrikalarda sendika olduğu halde özel işletmelerde yoktur. Ve kadınlarımız haykırıyorlar: bize yol gösterin; biz sendika kurmak ve hakkımızı almak istiyoruz!

GİRENSUNLU
BİR DEVRİMCİ

Baş.ta.5'de

İşçiler sendika yönetimine

larını yıkmak üzere, düzenli savaşan ordular gibi siyasi iktidar mücadelesini hızlandıracağını gayet iyi bilirler.

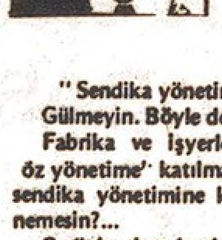
Sendika ağalarına gelince, bu sloganın gerçekleşmesi demek, vurgun ve şöhret kapısının yüzlerine kapanması demektir.

İşçilerin sendika ağalarını silip süpürmeleri, revizyonistlerin, Sovyet işbirlikçilerinin sınıfsal çıkarlarına taban tabana zıttır. Çünkü böylesine bir gelişmenin ulusal demokratik halk devrimi ve kesintisiz olarak sosyalizm mücadelesini hızlandıracağı açıktır. Oysa onlar, bir avuç bürokrat burjuvanın, üretim araçlarını denetimini eline aldığı, sırtlarını Sovyet tanklarına, füzelerine dayadığı bir ülke yani; sosyalizm adına tekelci devlet kapitalizminin var olduğu ve Sovyet sömürgesi bir Türkiye istiyorlar. Bu sloganın devrimci proletaryanın tanımladığı şekilde gerçekleşmesi ise, bu hayallere hiç kuşkusuz büyük ölçüde darbe indirecektir.

Açıkçası bu sloganın içerdiği mücadeleden yana olmak veya karşı olmak, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkisinin bir sonucudur. Burjuvazinin çelişkisinin kesinleri bazen kan ve şiddete, bazen de ince revizyonist hilelere başvurarak, bu sloganı bastırmaya çalışacak, proletarya da bütün gücüyle kendi sloganına sahip çıkacaktır. Ve; proletarya siyasi iktidar mücadelesinin öncülüğü büyük bir engeli daha aşabilmek için, İşçiler Sendika Yönetimine sloganını her ne pahasına olursa olsun hayata uygulayacaktır.

GERİCİ ve REVİZYONİST Sendika Ağalarına İthaf Ediyoruz

Tercüman 22 MAYIS 1976 CUMARTESİ

RAUF TAMER

YENİ SLOGAN

"Sendika yönetimine katılma hakkı"

Gülmeyin. Böyle de bir nesne olmalı..

Fabrika ve işyerlerinde yönetime, üstelik öz yönetime" katılma hakkı istenebiliyor da sendika yönetimine katılma hakkı, niçin istenemesin?...

O günler de gelecek.

Bekle, gör.

1 Mayıs mitinginde, bir grup işçi bu cümleyi yüksek sesle bağırır gibi olduydu da derhal susturulduydu.

Yalnız toprak ağaları olmaz, sendika ağaları da olur..

İşçi bunların yanına sokulamaz.

Yönetime katılmak ne demek?

Tekrar soruyorum.

"Siz, hiç, hayattayken değişen sendika başkanı gördünüz mü?"

Göremezsiniz.

Ölünceye kadar başkan mübarekler..

Tabii senatörlük gibi bir şey.

Zanneder misiniz ki gerçekten komünizm gelsin isterler?

Asla!..

Gelirse o zaman ne ile iştigal edecekler? Pek iyi bilirler...

Onun için ben bunlara "demokrasinin gerçek bekçileri" diyorum.

Ve.. debdebe içerisinde yaşamalarını da mevcut düzenin korunması bakımından bir nevi "güvence" addediyorum.

Allah uzun ömürler versin.

Baş.ta.3'de

Suruç halkı

hanetlerini açıkça savundular.

Kürt milliyetçilerinin karşı-devrimci propaganda ve çabaları bu olaydan sonra da devam etti. Fevzi Aslanoy'un ailesine, Suruçlulara "Biz Fevzi'ye kaç kez vazgeç dedik, o dinlemedi." "Türklerin mücadelesi onu ne ilgilendiriyordu?", "Fevzi'yi Türkler öne sürüp öldürttüler" diyerek, halkın bölünüp birbirine girmesi için ellerinden geleni ortaya koydular.

CENAZE TÖRENİNİ BALTALAYANLAR POLİSİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRDÜLER.

Kürt milliyetçilerinin karşı-devrimci çabaları, Ankara'dan giden devrimcilerin ayırılması ve çoğunun Kürtçe bilmemesi, ayrıca Antep ve Urfa'dan gelenlerin gecikmesi yüzünden 5-6 bin kişinin rahatça katılabileceği cenazeye adece 2-3 bin kişi katılabildi.

Devrimcilere atıp tutan Kürt milliyetçileri, mezarlıkta konuşma yapmaktan korktular. Devrimcilerin ısrarıyla yapılan konuşmada, Türk halkı ile Türk burjuvazisini ayırdetmeyen, Türk düşmanlığı ile dolu kısacık bir konuşma yaptılar. Oysa Fevzi, Kürt olmasına, ezilen ulusa mensub bulunmasına rağmen hiç bir zaman Kürt milliyetçiliğine taviz vermemişti. O, daima iki ulustan Türkiye halkının birlikte savaşmasından yana savunmuştu. Proleter devrimcilerinin konuşmasını ise engellemek istediler ve daha sonra da Sovyet sosyal-emperyalizmine "Dil uzatılmaması" istediler. Ama halkın da bu gerici tutuma taviz vermemesiyle proleter devrimcileri mezar başında da görevlerini yerine getirdiler.

POLİS KÜRT, TÜRK DEMEDEN YAKALADIĞINA İŞKENCE YAPTI.

Cenazeden sonra polisin tutumu, faşist zulmün hiç bir zaman Kürt Türk ayrımı yapmayacağını bir kez daha kanıtladı. Cenazenin bitiminden sonra polisler insan avına çıktılar. Yakalanan 94 kişiye 24 saat boyu işkence yapıldı. Vücutlarında sigara bile söndürüldü.

Özellikle Ankara'dan gelen devrimciler, Suruç'u bilmediklerinden, polisler tarafından kolaylıkla toplanmaya başladılar. Ama polisin elinden kurtulanlar, halkın büyük yardımını gördüler. Suruçlular onları saatlerce evlerinin bahçesinde sakladılar ve sonra da yol gösterip Birecik ve Aligör'e, oradan da Antep'e ulaşmalarını sağladılar.

Halkımızın faşizme karşı mücadelesi her türlü burjuva milliyetçiliğini yıkarak yükselecektir. Ezilen ulusun kurtuluşu da Kürt milliyetçiliğinin yıkılışıyla ve her iki ulusa mensup Türkiye halkının devrimci proletaryanın bayrağı altında toplanmasıyla mümkün olacaktır.

KAHROLSUN BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

Kadınıyla Erkeğiyle

Baş.ta.3'de

birbirine düşürmeye çalışıyorlar. Ama Divriği halkı, gerek miting sırasındaki birleşmesi, gerekse devrimcilere yapılan baskılardaki dayanışması ve kararlılığıyla onların bu hayalini suya düşürdü.

Divriği'deki durum bu iken, Divriği'li devrimciler, Divriği halkının taleplerini dile getiren ve faşist baskıları protesto eden bir miting yapmaya karar verdiler. 10 gün evvelden müracaat ederek, 1 Mayısta miting yapacaklarını valiliğe bildirdiler. Miting çalışmaları sırasında, Türkiye'deki faşist tırmanışın bir parçası olarak Divriğili devrimcilere bir çok baskı yapıldı. Bildiri dağıtan 24 devrimci gözaltına alındı. Gözaltına alınan arkadaşlara günlerce işkence yapıldı. Gözaltındaki devrimcilere ücretsiz yemek veren yurtsever bir lokantacı polis tarafından göz altına alındı. 24 saat işkence yapılan lokantacı 22 gün rapor aldı. Yurtsever devrimcilere işkence edenlerin başındaki şahıs, Divriği halkının nefret ettiği ve miting sırasında Divriği'nden kaçmak zorunda kalan faşist polis Kemal'dir.

Bir taraftan polis devrimcilere saldırarak, onları yıldırıp mitingi engellemek isterken, diğer yandan da sözde devrimci-ilerici geçinen bir takım reformistler (özellikle CHP ilçe başkanı) mitingi engellemek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Halk arasında kavga çıkacak, alevi-sünni çatışması olacak, çok sayıda adam ölecek vb. gibi yalanları yayarak halkı kandırmaya, yıldırmaya çalıştılar. Hatta bu sözde ilerici, özde çıkarcı, mevki düşkünü adamlar gözaltına alınan devrimci arkadaşlara; "sizin içerde kalmanız Divriği'nin güvenliği için gereklidir" diyecek kadar ileri gittiler. Hapishanedeki yurtsever devrimcilerle hiç ilgilenmediler. (Bunları diyenlerin ikiside avukattır. Biri CHP ilçe başkanı, diğeri de eski TBP ilçe başkanıdır.) Ayrıca Troçkistler de Sıvas'tan gelerek devrimcilerle pazarlığa oturmak istediler, bir takım vaatlerde bulundular. Fakat devrimciler onların bu kendi siyasetine güvenmeyen, fırsatçı tavırlarına da karşı çıktılar. Sendikacılar da çekingen, pasif tavırlarıyla miting çalışmalarına sekte vurdular. Fakat işçilerin ilgileri ve mitinge sahip çıkmaları onların korkak yüzünü de iyice teşhir etti.

Bütün bunlar olurken valilik sudan gerekçelerle mitingi 10 Mayıs Pazartesi gününe erteledi. Pazartesi günü herkes çalışacağı için kim senin gelemiyeceğini umuyorlardı. Engellemelerden yılmayan devrimciler bu 10 gün içerisinde daha fazla çalışarak, gerek faşistlere gerekse diğer halk düşmanı sahte devrimcilere kararlılıklarını gösterdiler.

Miting günü, köylülerin işlerinin olmasına ve kasabanın içindekiler de pazartesi günü olduğundan çalışmalarına rağmen yine de halk büyük ölçüde mitinge katıldı. Mitinge katılan 5000 kişinin yaklaşık olarak yüzde yetmişbeşini işçiler ve köylüler oluşturuyordu. Halk faşistlerin saldırılarına ve sahte devrimcilerin yalanlarına rağmen, devrimcilere ve mitinge sahip çıktı. Mitingte sürekli olarak faşizmi yeren ve kitlelerin kendi taleplerini dile getiren sloganlar atıldı. 100 kadar jandarma ve 50 kadar polisin silahlarının gölgesinde yapılan miting büyük bir gösteri oldu. Çeşitli çevre illerden gelen pankartlar ve Divriğili devrimcilerin hazırladığı pankartlar taşındı. İşçilerin, köylülerin, öğrencilerin sorunlarıyla ilgili sloganların yanında "FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET", "KATİL İKTİDAR", "NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ TÜRKİYE" sloganları miting boyunca sürekli olarak atıldı.

Yurtsever yiğit Divriği halkı:

Ne faşistlerin baskısı, ne de yalanlar bizleri yıldırmamalı. Mitingte gösterdiğimiz dayanışmayı daha da yükseltelim ve tüm sahtekarların maskelerini düşürelim. Bütün ülkede uygulanan baskının, terörün, zulmün tek sorumlusu faşistlere karşı mücadelemizi yükseltelim. Birlik ve dayanışmamızı pekiştirelim. Halkın kurtuluşu tüm değerleri yaratan emekçi halkımızın nasırlı elleri, güçlü kolları ve baskı altında tutulmak istenen fikirleri üzerinde gerçekleşecektir.

BİR GÜN GELECEK 6 MAYISLARIN HESABINI SORACAĞIZ.

Urfa'daki devrimciler ve yurtseverler üzerine yapılan baskılar gün geçtikçe yoğunlaşmakta, artmaktadır.

Son olarak 7 Mayıs 1976 günü sabaha karşı 01-05 arasında evlerine baskın ve arama yapılan TÖB-DER Başkanı İbrahim Çiftçioğlu, Sayman Ahmet Ön ile, Teknisyen Hasan Yılmaz ve öğrenci Kemal Koçoğlu adlı dört arkadaş DENİZlerin ölüm günü yıl dönümü dolayısıyle afişleme yaptıkları iddiası ile göz altına alındı. Arkadaşlarımıza 1. şubede 10-11 saat sürekli olarak işkence yapılarak istedikleri gibi ifade vermeye zorlandılar.

Yine aynı gün daha önce defalarca aranmış olan TÖB-DER şubesi tekrar arandı. Yönetim Kurulunun masasının çekmecesi kırıldı. Bu durumu aramada hazır bulundurulan başkan İbrahim Çiftçioğlu'na ve dernek çaycısı Mustafa Gamsız'a "zarar ziyan yoktur" diye imzalattırarak kendilerince kanuni hale getirdiler!

Aynı gün saat 21.30'da Kemal Koçoğlu adlı öğrenci arkadaş serbest bırakıldı. İbrahim Çiftçioğlu, Ahmet Ön, Hasan Yılmaz adlı arkadaşlar ise tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Türkiye'nin dört bir yanındaki faşist uygulamaların, işkencelerin, baskıların bir örneğini Urfa'da vererek DENİZ'İN, YUSUF'UN, HÜSEYİN'İN anısını unutturabileceklerini sandılar bizlere! Bizlerin DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN'in devrimci kararlılığını, Marksizm-Leniniz-min yüce ideolojisine olan bağlılığını, halka ve kitlelere inancını kucaklama, sahip çıkma ve yüceltme günü olan 6 Mayısları anmamıza engel olabilecek mi bu yapılanlar? Her 6 Mayıs: kararlılıklarını, yiğitliklerini kalbimize gömdüğümüz DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN'in yeniden doğma günü olarak, tüm baskılara rağmen anılacaktır. Ve bir gün gelecek 6 Mayısların hesabını soracağız.

URFALI DEVRİMCİLER

POLİSLER YARALI AYAKLARIMI EZEREK, YUMRUKLADILAR.

HALKIN KURTULUŞU'na

Petrol boru hattında çalışmakta olan bir işçiyim. 6 Mayıs benim ve diğer bütün işçiler için tarihi bir gündür. Çünkü işçi sınıfı 6 Mayısta, devrim uğruna, emekçilerin kurtuluşu uğruna 3 kardeşini, 3 proleter devrimciyi kaybetti. Biz işçiler olarak 6 Mayısta katledilen 3 devrimciyi anmayı kendimize bir görev sayarak, 6 Mayısta faşizmi ve 3 devrimciyi katleden emperyalizmin yerli uşağı, yerli gericileri teşhir etmek için afişlemeye çıktık. 5 Mayıs akşamı afişleme yaparken, sermayenin ve emperyalizmin bekçisi polisler tarafından kurşunlanarak iki ayağımdan yaralandım. Yaralı olarak Ceyhan karakoluna götürüldüm. Orada polisler tarafından, yaralı olmama rağmen dövüldüm. Bir tanesi saçlarımı kanayana kadar yoldu. Başka bir polis, yaralı ayaklarıma basarak yumrukladı. Daha sonra Ceyhan devlet hastanesine götürüldüm. Orada ilk tedavim yapıldıktan sonra tekrar karakola getirildim. İfadem alınana kadar dayak yedim. Ceyhan devlet hastanesindeki doktor acil olarak Adana devlet hastanesine kaldırılmamı söylediği halde, ancak sabaha karşı numune hastanesine getirildim. Numune hastanesinde 3 saat kadar kaldıktan sonra ayaklarımın filmi çekilerek alçıya alındı. 3500 liram olmadığı için hastaneye yatırılmadım. Daha sonra Adana devlet hastanesine getirildim ve hastaneye yatırıldım. Başımda polisler nöbetleşe beni bekliyorlardı. Hastanede 2 gün hiç bir tedavi görmeden yattıktan sonra, Ceyhan devlet hastanesine götürüleceğim söylenerek hastaneden polisler tarafından çıkarıldım ve 1. şubeye getirildim. 1.Şube başkanı olduğunu zannettiğim bir komiser küfür ederek, yaralı ayaklarıma basarak yumrukladı. Sonra Ceyhan'a karakola götürüldüm. Orada da bir dayak faslından sonra tekrar Adanaya 1. şubeye getirildim. Orada yine ayaklarıma basan komiser tarafından diğer iki arkadaşımla beraber yumruklandım. Sonra Adana Devlet Güvenlik Mahkemesine getirildik. Mahkemede savcının kapısında polisler tarafından yine dövüldük. Orada bulunan bir resmi polis, arkadaşını ziyarete gelen bir kız arkadaşa adice küfretti. Hem de Cumhuriyet savcısının kapısında. Sonra tekrar 1. şubeye getirildik. Oradan da Adana Bağlar karakoluna götürüldük. Bağlar karakolunda 4 gün nezarette kaldıktan sonra 9 Mayısta A.D.G. Mahkemesine çıkarıldık ve tutuklandık. Şimdi arkadaşlarımla beraber hapishanede yaralı olarak yatıyorum. Hapisaneye geldikten sonra 3 kere hastaneye gittiğim halde tedavi edilmedim. Şimdi tedavi edilmeyen yaralarımla cezaevinde yatıyorum.

KAHROLSUN İŞKENCECİLER!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

İşçi
Ömer ÇEVİK

ÖMER ÇEVİK: Polis tarafından iki bacağı kurşunlanmıştır. Adana Cezaevinde tutuklu.

KARAKOLDA, ERKEK ARKADAŞLARA VE BİZLERE ONLARCA POLİS SALDIRDI.

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE.

Biz Adana Cezaevinde tutuklu ve hükümlü bulunan kadın arkadaşlarız. Sömürü ve yağma düzeninin haksızlığına baş kaldırdığımız için burada bulunuyoruz. Bizler, haklı sesimizi susturmak isteyen hakim sınıfların uşaklarına, alabildiğine gür haykırışlarla zindanlardan sesleniyoruz.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

Hakim sınıflar ve onların bekçi köpeği bir avuç saldırgan maşa, haklı sesimizi susturmak için çeşitli yollara başvuruyorlar. Baskı ve zulmü alabildiğine arttırıyorlar. İnsanlık dışı işlemlere maruz kalıyoruz.

6 Mayıs 1976 Çarşamba günü Deniz, Hüseyin ve Yusuf yoldaşlar anıldı. İzinsiz gösteri diye polis, toplantıya katılanların üzerine vahşice saldırdı. Yakaladığı arkadaşlarımızı coplayarak, yerlerde sürüyerek ve yumruklarla, tekmelerle yıldırmaya çalıştı. Bizler polise karşı durduk, ve bir grup polis dövüldü. Köpeklerin çok sayıda güç yığmaları karşısında biz vuruşarak geri çekilirken yakalandık. Yakalanmamızın nedeni, bize cop, tekme-tokat saldıran köpeklerin çokluğudur. Köpekler bizleri sokaklarda sürüyerek arabalara tıktılar.

Dana sonra bizleri karakola götürdüler. Karakolda erkek arkadaşlarımıza ve bizlere onlarca polis saldırdı. Sivil polislerin desteğinde tekmeli coplu ve yumruklu fasıl on dakika sürdü. Bir kız arkadaşımızın üzerine yığılan faşist polis sürüsünü erkek arkadaşlarımız dağıttı.

? Eli kanlı zalimlerin maşası faşist köpekler bizleri yaka paça arabalara bindirerek Eski İstasyon karakoluna götürdüler. Karakola bir anda yığılan sivil polisler, aşağılatıcı küfürlerle üzerimize saldırdılar. Onurlu direnişimizi baltalamak için terörü artırdılar. Bir arkadaşımızı yanımızdan alarak bodrumda dövmeye başladılar, Karanlık bodrumlarda, karanlık emellerini gerçekleştirmeye çalışan zalimlerin vahşeti kararlılığımızı biledi. Arkadaşlarımızın onurlu ve yiğit direnişi, dayanışmamızı güçlendirdi. Kudurmuş faşistler tavrımız karşısında çılgına döndüler ve falakalar kurarak yıldırmaya çalıştılar. Bize imzalatmak istedikleri düzmece ifadeleri imzaladık.

Üç gün bodrumlarda taşlar üzerinde tutulduk. Adına gözaltı dedikleri bu insanlık dışı koşullarda uygulanan baskıyı kınadık ve kınıyoruz.

Düzmece, anayasaya aykırılığı kanıtlanmış sahte yargı organlarında uygulanan baskı ise, bu zulüm düzeninin somut örneklerindendir. D.G.M. Hakimi karşısındaki sanıkları köpek gibi aşağılayarak ve hiç hakkı olmadığı halde sayısız soru sorarak, kendi subjektif niyetini objektif niyet olarak tutanaklara geçirmeye çalıştı. Şiddetle karşı çıktık. Hakimi ve mahkemeyi protesto ettik. Usule uygun olarak konulan direnişimizin zapta geçirilmesini talep ettiğimiz halde, zapta geçirilmedi. Hakim gizledi ve faşist yüzünü maskelemek zorunda kaldı.

Sömürü ve yağma düzeninin bekçi köpekleri bizleri zindanlara alarak susturacaklarını sanan faşistler; zindanlarda, mahkemelerde, karakollarda, bu zulüm düzeninin her somut örneğine karşı çıkmaktayız, ve çıkacağız. Topunuz, tüfeğiniz, copunuz ve polisiniz sizleri halkın öfkesinden kurtaramıyacak. O öfke ki, her geçen gün bileniyor. Korkun ey zalimler, biz halkın evlatlarıyız....

Adana cezaevinde bize uygulanan baskılar, bu zulüm düzeninin bir parçasıdır. Bizler kitap okuma olanaklarından yoksun, rutubetli, ıslak koğuşlarda yatırılıyoruz. Dışarı ile haberleşme olanaklarımız çok sınırlı. Demokratik hakkımız olan görüş günlerinde, ziyaretçilerimizi görme olanaklarından yoksunuz, küçücük bir aralık ve bir metre arayla iki tel örgü... Ziyaretçilerimizin ancak sesini duyabiliyoruz. Aslında sesini bile duyamıyoruz. Üç kişi yan yana geldi mi sesler birbirine karışıyor.

Tüm bu baskıların kaynaklandığı sömürü ve zulüm düzenini, tüm terör ve vahşetin uygulayıcısı bir avuç saldırgan köpeği yok etme andıyla, HALKIN KURTULUŞU SAVAŞÇILARININ SAFLARINDAYIZ. Faşizmin zindanları haklı kavgamızı engelleyemez.

KAHROLSUN FAŞİZM!
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

ADANA CEZAEVİ
KADIN MAHKUMLARI

Not: 5-6 Mayıs günleri tüm siyasi mahkumlar, Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın anısına iki günlük açlık grevi yaptı.

"İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" SLOGANINDAN KİM KORKAR

Daha önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi, "İşçiler Sendika Yönetimine" sloganı, sendikaların başına çöreklenen, burjuvazinin iktidarından yana olan, ekonomik mücadelede işçileri satan, grevlerde, toplu sözleşmelerde açıkça ihanet eden, patronlardan farksız bir hayat yaşayan sendika ağaları ile yüzbinlerce sendikalı işçi arasındaki çelişkiyi ve bu çelişkinin çözümünü ifade etmektedir.

Bu çelişkinin çözümü, işçi yığınlarının aşağıdan yukarıya sendikalardaki yönetimi devirmesi ve pratiğin içinde önceden sınadıkları, güvendikleri devrimci önderlerini sendikalarda yönetime getirmeleri ile mümkündür... Mevcut dev sendikaları sınıf sendikaları haline getirebilmenin biricik yolu budur.

Geniş işçi yığınları ile sendika ağaları arasındaki sınıfsal çelişki ekonomik mücadelenin çeşitli aşamalarında yansımaktadır. Bir çok yerde işçiler, tabanın taleplerinin dikkate alınmamasından, oldu bittiye getirilmesinden veya grev zamanında, doğru bir şekilde haberdar edilmemelerinden, sonuç olarak "bir tabak mercimek" karşılığında patrona satılmaktan şikayetçidirler.

Örneğin, bir grev sırasında polisin saldırma ihtimali var mıdır? Patronun grevin kırılması için ne gibi girişimleri vardır? bu gibi hususlarda sendika yöneticilerinin durumu işçilere anlatmayıp, fiskoslarla işi kendi aralarında yürütmeleri çok rastlanır bir durumdur. Gene toplu sözleşmelerde, önceden tesbit edilen bir çok istekten işçiye haber verilmeden taviz verilmesi, sonra da verilen tavizlerin işçilere oldu bitti şeklinde kabul ettirilmesi, işçilerin de, sendikacıların da, patronların da çok yakından bildikleri bir durumdur.

İşçiler, çoğu kez yatırdıkları aidatların nasıl kullanıldığı, sendikaların iç meselelerinin nasıl ele alındığı hususlarında hiçbir şey bilmemekte ve bundan da huzursuzluk duymaktadırlar. Huzursuzluk giderek mevcut sendika yöneticilerine karşı güvensizliğe ve mücadeleye yol açmaktadır.

Kısacası gündelik yaşantılarında sendika yöneticilerini az çok tanıyan işçiler, bu adamların "kaderlerine hükmediyor olmalarının" huzursuzluğu içindedirler. Ve işçiler doymak bilmez bir şekilde sendika yöneticilerini denetlemek, olup bitenlerden haberdar olmak istemektedirler. Onlar, fabrikadan ve sendikadan, evine "gözü arkada kalarak" giden insanlar durumunda olmaktan kurtulmayı istemektedirler.

İşçilerin güvenmedikleri, içyüzlerini her geçen gün daha iyi tanıdıkları sendika ağalarını denetleme arzuları, "toplu sözleşmelere bütün işçilerin katılması", "atılacak her adımın birlikte kararlaştırılması" veya "sendika yöneticilerinin 4 yılda bir değiştirilmesi" gibi talepleri ortaya çıkarmaktadır. Bazen de işçiler, demokratik muhalefet diye bu tür önerilerle ortaya çıkan sendikacıların peşine takılabilmektedirler.

Sendikalar içindeki mücadelede; devrimci proletarya, bu gibi taleplerin aslında işçilerle sendika ağaları arasındaki çelişkiden kaynaklandığını bir an olsun gözden kaçırmamalıdır. Devrimci proletaryaya düşen görev, işçilerin sendika ağalarına karşı olan öfkelerini, onları enselerinden sıkı sıkıya yakalama arzularını bastırmak değil, tam tersine işçilerdeki bu öfkeyi, arzuyu sezip, sendika ağalarının teşhirini ve yıkılışını hızlandıracak şekilde ajitasyonu yoğunlaştırmaktır. Kısacası, devrimci proletarya, işçilerin taleplerindeki haklı ve devrimci özü ortaya çıkartıp, taleplere, bu devrimci öze uygun bir biçim verebilmelidir. O, bu talepleri, sendikaları patron uşağı yöneticilerden "temizleme" mücadelesine kanalize edebilmelidir.

İşçiler hatalı önerilerde, taleplerde ısrar edecek değillerdir. Çünkü onları asıl ilgilendiren şey; "mutlaka toplu sözleşmeye katılmak" veya "baştaki yöneticilere dört yıldan fazla tahammül edememek" değildir. Onların istediği, toplu sözleşmelerde patrona satılmamaları, sendikalarda [illegible]sinin işlemesi, yönetimi denetleyebilmeleri, devrimci bir şekilde yönetilmeleridir.

Ancak, işçilere "toplu sözleşme görüşmelerine toplucu katılmak", "Atılacak her adımı birlikte kararlaştırmak" gibi taleplerin haklı bir güvensizlikten kaynaklansa bile, eksik ve mücadelemizi zafere götürmeyecek yöntemler olduğunu anlatmak gerekir. Sendikalarda yöneticiler olmasına karşı çıkmak, merkezi ve disiplinli bir örgütlenmeyi inkar etmek, devrimci proletaryanın tavrı olamaz. Bizim amacımız, güvenilir, tecrübeli, işçi sınıfına ve devrime sadık yöneticileri işbaşına getirmektir, proletaryanın devrimci siyasetini sendikalara hakim kılmak ve sendikalarda demokrasiyi hakim kılmak olmalıdır. Biz, ilk ağızda, çekici gelse bile, kof ve geçersiz, sözüm ona çözüm yollarına boyun eğmemeliyiz.

HATALARDAN KAÇINALIM "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" SLOGANININ DEVRİMCİ MUHTEVASINA GÖLGE DÜŞÜRMEYELİM.

İşçiler Sendika Yönetimine sloganının pırıl pırıl devrimci muhtevasına gölge düşürmemeli, bu tür hatalardan sakınmalı; haklı ve devrimci niyetle yapılan eleştirileri dikkate almalıyız. "İşçiler Sendika Yönetimine" sloganı her geçen gün daha geniş işçi yığınları tarafından benimsenmekte, sarı ve revizyonist sendika ağalarına karşı mücadelede bir silah haline gelmektedir. Bu yüzden de, hakim sınıfların, sendika ağalarının, revizyonistlerin, saldırılarına uğramaktadır. Bunlardan bazıları, hiçbir dolambaçlı yola başvurmadan, açıkça bu slogana karşı çıkmakta, işçiler arasında yayılmasını engellemek için her çabayı göstermektedir. 1 Mayıs gösterisinde açıkça görüldüğü gibi, bu sloganın işçiler tarafından haykırılmasına engel olmaya çalışılmaktadır. Bazıları da, "İşçiler Sendika Yönetimine" sloganının devrimci özüne daha alçakça saldırmakta revizyonist görüşlerini devrimci kılıflar ardına gizleyerek öne sürmektedirler.

Bunlardan biri de, burjuva sınıf özünü, proletaryanın şanlı önderleri Marks, Engels ve Lenin'den sayfalar dolusu alıntılar yaparak, gizlemeye çalışan "Öncü" gazetesidir. Bu revizyonist gazete, Elka grevi sırasında ve daha sonra, işçilerin sendika ağalarını hedef alan, özünde haklı, fakat eksik ve hatalı olarak ifade edilen taleplerine sahip çıkmakla, bizim Anarko-Sendikalizmi savunduğumuzu, karşı-devrimcilik yaptığımızı iddia ediyor.

Elka işçilerinin talepleri karşısında doğru tavır ne olmalıydı? Doğru tavır, işçilerin önerilerinin altında yatan ve sendika ağalarını hedef alan haklı isteklere sahip çıkmak, bunları sendikaları ele geçirme mücadelesine kanalize etmek, ama bunu yaparken de, tek doğru çözümün sendika ağalarını alaşağı etmek ve devrimci sendika önderlerini iş başına getirmek olduğunu, "toplu sözleşmelere bütün işçilerin katılması" gibi önerilerin çözüm getirmekten uzak ve geçersiz öneriler olduğunu da anlatmaktı. İşçilerin gerici sendika yöneticilerine karşı duyduğu derin öfkeden kaynaklanan bu talepleri "yanlış bir anlayış" diye küçümsemek, İşçiler Sendika Yönetimine Sloganını "önderliğin inkarı" diye karalamak işçi sınıfının mücadelesine sırt çeviren ve işleri güçleri lafazanlık olan burjuvazinin gizli sözcülerinin işidir. Bu şekilde hareket edenler, işçi sınıfı içindeki burjuva ajanları olan sendika ağalarının, dolayısıyla da burjuvazinin sendikalardaki iktidarını savunmaktan başka bir şey yapmış olamazlar.

Revizyonist Öncü gazetesi, gizliden gizliye sendika ağalarını savunarak, işçilerin özünde haklı olan taleplerini öne çıkardığımız için bizi suçluyor. Elka işçilerinin özünde haklı olan çıkışlarına "kitaplara uymuyor"siz işçiler ne kadar cahilsiniz, işte gene yanıldığınız" diyerek sırt çevirmemizi ve böylece tıpkı kendileri gibi DİSK ağalarının ekmeğine yağ sürmemizi istiyorlar. Biz revizyonistlerin istediğini değil, kendi doğru bildiğimizi ve proletaryanın çıkarlarına uygun olanı yaptık. Elka işçilerinin DİSK ağalarıyla aralarındaki çelişmeyi derinleştirmeye ve sendika ağalarının sınıf düşmanı yüzlerini teşhir etmeye çalıştık.

Bunu yaparken de, "işçilerin toplu sözleşmelere katılmaları" gibi talepleri ön plana çıkardık ve adeta sloganlaştırdık. İşçilerin ekonomik mücadelelerinde kendiliğinden ortaya çıkan bu talepler, ne kadar haklı bir nedenden kaynaklanırsa kaynaklansın, sistemleştirildiği takdirde, işçi sınıfının mücadelesinde bilinç ve önderlik unsurlarının reddine, merkezi ve örgütlü sendikal çalışmanın inkarına, profesyonel sendikacılığın inkarına varır. Biz, işçi sınıfının sendikal mücadelesinde doğru, devrimci bir çizgiyi savunuyoruz ve bu türden talepleri öne çıkararak yaptığımız hata bile esastaki devrimci siyasetimize gölge düşürmez.

Revizyonist "Öncü" gazetesi, İşçiler Sendika Yönetimine sloganını "önderliği inkar etmektedir" diye karalamakla, sendika ağalarına karşı yürütülen ve doğrudan doğruya yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren mücadeleye burun kıvırmakla ve bu mücadeleyi yürütenleri karşı devrimcilikle suçlamakla, burjuva sendikacılarının yerlerinde kalmalarına hizmet ediyor.

Gazetemiz bu konuda yaptığı hatayı fark etmiş ve düzeltmiştir. Ama revizyonist "Öncü" gazetesinin görüşlerinin düzeltilebilecek bir yanı yoktur. Çünkü o, tümden burjuvaziye hizmet etmektedir. Revizyonistlerin bu slogana ve bu slogan doğrultusundaki mücadeleye karşı çıkmalarında ve ona kudurmuşçasına saldırmalarında anlaşılmayacak bir taraf yoktur. Bugün revizyonistler, sendikaların başına çöreklenerek ve tepeden inme metodlara başvurarak işçi sınıfı hareketine hakim olmaya çalışıyorlar. Bunu da en açık bir biçimde DİSK'te uyguluyorlar. İşçilerin sendika ağalarını alaşağı etmeleri halinde, revizyonistlerin bu taktiklerinin iflas edeceği açıktır. Sendikalarda devrimcilerden oluşan yönetimlerin kurulması, revizyonistlerin işçi sınıfı hareketine tepeden hakim olma hayallerini kesinlikle ortadan kaldıracaktır.

BURJUVAZİNİN BÜTÜN SİYASİ TEMSİLCİLERİ BU SLOGANIN KARŞISINDADIRLAR.

Dev işçi sendikalarına proletaryanın devrimci siyasetinin hakim olması, hakim sınıfları, faşistlerin, sendikacılığı bir vurgun ve şöhret kapısı haline getiren sendika ağalarının ve Sovyet işbirlikçisi revizyonistlerin bir çok konuda olduğu gibi ortaklaşa korkusudur.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının sözcüleri, böyle bir şeyin gerçekleşmesi halinde, sadece yüz binlerce işçinin değil, milyonlarca emekçinin de, gerici iktidar

De.sa.6'da

ESKİŞEHİR ARÇELİK İŞÇİLERİ: KENDİ YÖNETİCİMİZİ KENDİMİZ SEÇMELİYİZ.

Bizler Eskişehir Arçelik Fabrikası işçileriyiz. Çalışma şartlarımız çok kötü, can güvenliğimiz yok, ücretlerimiz düşüktür. Patron ve adamları fabrikada biz işçilere baskı yapıyorlar. Bizlerden patronun uysal köleleri olmamızı istiyorlar. Fabrikadaki bu durumlari bir kaç örnekle sıralayabiliriz:

Bundan bir süre evvel asit kazanına düşerek ölen arkadaşımızın cenaze merasimini yapmak istedik, engel oldular. Can güvenliğimiz olmadığını, gaz maskesi alınmasının şart olduğunu Maden-İş Bölge Temsilcisi Mustafa Atığ'e ilettik. Bunları ve arkadaşımızın ölümünü protesto etmek için sabahtan işe gitmeyeceğimizi söyledik. Fakat bizim bölge temsilcisi olan bu şahıs, sakın işe gitmemezlik etmeyin, bu bir suçtur, ben patrondan izin alırım dedi. Bizler onu dinlemeyerek sabahleyin işi bıraktık. Bu anda arkadaşlarda birlik ve dayanışma vardı. Daha sonra bu dayanışma, sözüm ona bizim bölge temsilcisi olan Mustafa Atığı tarafından kırıldı. Yaptığımızın suç olduğunu, patronun isterse bizi işten atabileceğini söyleyerek dayanışmamızı kırdı. Mustafa Atığ'in bizim temsilcimiz değil, patronun elçisi olduğunu bütün işçi arkadaşlar gördüler.

Yine, Resmi tatil günlerinde dahi işçiler patron tarafından çalışmaya zorlanmakta. Bazı iş yerlerinde, bazı arkadaşların izinleri verilmemekte. Bir gün gelmeyen işçi işten atılmakla tehdit edilmektedir. Bu durum Bölge Temsilcisine iletildiği halde bölge temsilcisi hiç ilgilenmedi.

Fabrikanın şehirden uzakta olması, bizleri gidiş gelişte ekonomik sıkıntıya soktuğu gibi, işe gidiş gelişimiz de aksamaktadır. Bu durumun sorumlusu işçiler olmaktadır. Bölge temsilcisi, bir servis arabasının konmasını, isteyeceğine, başka arabalara binmeyin, belediye arabalarına binin diye işçiye öğüt vermektedir.

Ünite temsilcilerinin işçiler tarafından seçilmesi gerekirken, bölge temsilcisi buna engel olmakta, kendi istediğini seçmek için dümenler çevirmektedir.

Bu durumlar bizlere açıkça şunu gösteriyor: Bizim Bölge Temsilcimiz olan bu adam bizim temsilcimiz değil, patronun temsilciliğini yapmaktadır. Bölge temsilcisi seçimlerinin yaklaştığı şu günlerde kendi koltuğunu koruyabilmek için işçileri birbirine düşman ederek, gerçekleri saklamaya çalışmakta, resmen patrona uşaklık etmektedir.

İşçi Arkadaşlar:

- Bizler haklarımız için mücadele azimli olalım. Ne patronlar ne de ona uşaklık eden Bölge temsilcisi bizi yıldıramaz.
- Biz yöneticimizi kendimiz seçeceğiz. Bizim haklarımızı korumayan, bizi birbirimize düşman etmek isteyen yöneticiler istemiyoruz.

Hiç bir baskı bizi mücadelemizden alıkoyamaz.

- Birlikte mücadele edelim, Yöneticimizi biz seçelim.
- Servis arabaları isteyelim.
- İzin haklarımızın kullanılmasını istiyelim.
- Tatil günlerinde çalışmayalım, buna karşı koyalım.

ARÇELİK'ten Bir Grup İşçi

HALKIN KURTULUŞU

1944 DOĞUMLU OLAN SİNAN CEMGİL, FİKİR EMEKÇİSİ BİR AİLENİN ÇOCUĞU İDİ, ANNESİ VE BABASI İKİNCİ PAYLAŞIM SAVAŞI SIRALARINDA, DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN AKTİF MİLİTANLARI İDİ. DAHA SONRALARI DA DEVRİMCİ UĞRAŞLARINI TİP İÇİNDE SÜRDÜRDÜLER, BABASI ADNAN CEMGİL ÇEŞİTLİ DEFALAR KARŞI DEVRİMCİLERİN SALDIRILARINA UĞRADI. İŞSİZLİK, SÜRGÜNLER VE EKMEK DERDİ AİLENİN SÜREKLİ PROBLEMLERİ İDİ.

SİNAN BU DEVRİMCİ ORTAM İÇİNDE BÜYÜDÜ. AİLESİNİN DE YARDIMIYLA, İYİ BİR EĞİTİM GÖRDÜ. İNGİLİZCE, FRANSIZCA VE İTALYANCAYI ÖĞRENDİ. DEVRİMCİ YAYINLARI YABANCI DİLDEN TAKİP EDEBİLİYORDU.

ÜNİVERSİTE EĞİTİMİNDE ODTÜ MİMARLIK FAKÜLTESİNDE BAŞLADI. AMA O İLK GÜNDEN İTİBAREN, ÖĞRENCİ OLMAKTAN ÇOK, DEVRİMCİ HAREKETİN AKTİF BİR MİLİTANI OLDU. KÖY ÇALIŞMALARININ, YÜRÜYÜŞLERİN, MİTİNGLERİN, EĞİTİM ÇALIŞMALARININ BİR ÇOĞUNUN ÖRGÜTLEYİCİSİ VE MİLİTANI İDİ.

GEREK DEVRİMCİ GENÇLİĞİN TOPLANTILARINDA, GEREKSE ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİST MİTİNGLERDE İYİ BİR PROPAGANDİST VE AJİTATÖR OLARAK SÜREKLİ GÖREV ALIYORDU. BİLGİSİ, CANLI VE AKICI ANLATIM GÜCÜ İLE KİTLELERİ AYDINLATIYORDU.

O HEM GENÇLİK EYLEMLERİNİN, HEM DE KİTLE MÜCADELESİNİN KARARLI BİR MİLİTANI İDİ. 1968'LERDEKİ TOPRAK İŞGALLERİNİN, GREVLERİN BİR ÇOĞUNA AKTİF OLARAK KATILDI. 7000 ODTÜ ÖĞRENCİSİNİN DEMOKRATİK VE AKADEMİK TALEPLERİNİN GERÇEKLEŞMESİ İÇİN GİRİŞTİĞİ ODTÜ İŞGALİNİN ÖRGÜTLEYİCİSİ İDİ.

CIA AJANI, VİETNAM'DAKİ PASİFİKASYON HAREKETİNİN YÖNETİCİSİ, ABD ELÇİSİ KASAM KOMMER'İN ARABASINI YAKANLARIN BAŞINDA YER ALIYORDU. BU OLAY NEDENİYLE TUTUKLANIP, BİR SÜRE ANKARA CEZAEVİNDE KALDI.

1968'de TİP YÖNETİMİNİN PASİFİST VE OPORTÜNİST TAVIRLARINI VE PARTİNİN GENEL SİYASİ ÇİZGİSİNİ ELEŞTİREREK PARTİDEN AYRILDI.

DAHA SONRA DA SÜREKLİ OLARAK YUSUF, HÜSEYİN VE DENİZ'LE BİRLİKTE OLDU. HÜSEYİNLER DİYARBAKIR CEZAEVİNDE YATARKEN SIK SIK ONLARI ZİYARET EDİYORDU.

1970 VE 1971'DEKİ THKO'NUN EYLEMLERİNİN TÜMÜNE KATILDI. DAHA SONRA KIR GERİLLASINA KATILARAK BU HAREKETİN ÖNDERİ OLDU. SARSILMAZ İNANCI VE KARARLILIĞI İLE BÜTÜN YOLDAŞLARININ DERİN SEVGİ VE SAYGISINI KAZANDI. SONUNA KADAR ÇARPIŞMAYA KARARLI İDİ. VE DEDİĞİNİ GERÇEKLEŞTİRİP YİĞİTÇE ÇARPIŞARAK ŞEHİT OLDU.

1968'DE TİP MİLİTANLARINDAN ŞİRİN İLE EVLENDİ. BİR ERKEK ÇOCUĞU OLDU. SİNAN VE ŞİRİN ÇOK SEVDİKLERİ DEVRİMCİ ARKADAŞLARI TAYLAN'IN ADINI ÇOCUKLARINA KOYARAK ONUN ANISINI YAŞATTILAR. ÇOK SEVDİĞİ HALDE ÇOCUĞU İLE ÇOK KISA SÜRE BİR ARADA KALABİLDİ. ANISI BÜTÜN DEVRİMCİLERE ÖNDER OLSUN.

Alpaslan Özdoğan

İZMİR'DE DOĞAN ALP, FIRINCILIK YAPARAK HAYATINI KAZANAN BİR KÜÇÜK ESNAFIN ÇOCUĞU İDİ. İLKOKUL VE LİSEYİ İZMİR'DE BİTİRDİ. ORTA-DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ 'NE GELDİĞİNDE, GENÇLİK EYLEMLERİ İÇİNDE AKTİF OLARAK YER ALDI. KAVGACI VE ATILGAN BİR YAPIYA SAHİPTİ. ÜNİVERSİTEDEKİ HER GENÇLİK EYLEMİNDE AKTİF ROL ALIYORDU. 1969 SONBAHARINDA, HÜSEYİN VE YUSUF'LA BİRLİKTE EL FETİH'E GİTTİ. BURADAKİ 3-4 AYLIK EĞİTİMDE İYİ BİR SAVAŞÇI OLARAK KENDİSİNİ EĞİTTİ. KISA ZAMANDA BÜTÜN FETİH'Lİ FEDAİLERİN GÖZBEBEĞİ HALİNE GELDİ. FEDAİLERLE BİRLİKTE İSRAİL'İN İŞGAL ETTİĞİ TOPRAKLARA GEÇEREK İSRAİL'İN İLERİ ÜSLERİNE KARŞI YAPILAN BASKINLARA KATILDI. YİĞİTLİĞİ, ÇOK İYİ SİLAH KULLANMASI VE SAVAŞÇILIĞI NEDENİYLE, FİLİSTİNLİLERİN SEVDİĞİ VE SAYGI DUYDUĞU BİR SAVAŞÇI OLMUŞTU. 1970 BAŞLARINDA YOLDAŞLARI İLE BİRLİKTE TÜRKİYE'YE GEÇTİ. BUNDAN SONRA DA DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN VE SİNAN'DAN HİÇ AYRILMADI. THKO'NUN BÜTÜN EYLEMLERİNDE, -İŞBANKASI EMEK ŞUBESİ, POLİSLERE SALDIRI, AMERİKAN ÜSSÜNÜN BASILMASI VB.- GÖREV ALDI.

DAHA SONRA KIR GERİLLASINA KATILAN ALP, DAĞDA DA FEDAKARLIĞI, ÇALIŞKANLIĞI VE CESARETİ İLE ARKADAŞLARINA ÖRNEK OLDU. GÖLBAŞI ÇATIŞMASINDA BAŞINDAN VE VÜCUDUNDAN ALDIĞI YARALARLA ŞEHİT DÜŞTÜ. ANISI BÜTÜN DEVRİMCİLERE ÖRNEK OLSUN.

Kadir Manga

GÖÇMEN BİR AİLENİN ÇOCUĞU İDİ. BABASI TEK ATLI BİR ARABA İLE YÜK TAŞIYARAK AİLESİNİ GEÇİNDİREN BİR EMEKÇİ İDİ. AKŞEHİR'DE BÜYÜYEN İLKOKUL VE LİSEYİ BURADA OKUYAN KADİR'İN ÇOCUKLUĞU YOKSULLUK VE AÇLIK İÇİNDE GEÇTİ. KENDİSİ DE LİSEDEN İTİBAREN AİLENİN GEÇİMİNE KATKIDA BULUNMAK İÇİN SIK SIK ÇALIŞMAK ZORUNDA KALIYORDU.

DEVRİMCİ DÜŞÜNCE İLE İLK TEMASI LİSE SIRALARINDA BAŞLAMIŞTI. LİSE SIRALARINDA İKEN, EZENLERE VE SÖMÜRENLERE KARŞI KİNİNİ VE NEFRETİNİ HER FIRSATTA ORTAYA KOYARDI. ÜNİVERSİTE ÖĞRENİMİNİ ERZURUM ÜNİVERSİTESİ'NDE BAŞLADI. BİR YANDAN EĞİTİMİNE DEVAM EDİYOR, BİR YANDAN DA DEVRİMCİ EYLEMLERE KATILIYORDU. 1968-69 SIRALARINDA ERZURUM VE CİVARINDAKİ ŞEHİRLERDE KARS'TA VE KAZALARINDA YAPILAN HER EYLEMDE VE FAŞİSTLERE KARŞI MÜCADELENİN EN ÖN SAFLARINDA HEP O VARDI.

FAŞİSTLER KENDİSİNE DEFALARCA SALDIRIP, BİR ÇOK KERELER ALÇAKÇA PUSU KURUP ÖLDÜRESİYE DÖVMELERİNE RAĞMEN, KARARLILIĞI VE MÜCADELE AZMİNİ KIRAMADILAR.

DEV-GENÇ'İN ERZURUM'DAKİ YÖNETİCİSİ VE EN AKTİF MİLİTANI İDİ. KADİR BİR YANDAN DA ÜLKENİN SOMUT SORUNLARINI ELİNDEN GELDİĞİNCE İNCELİYOR, DÜŞÜNCELERİNİ ERZURUM'DA YAYINLANMAKTA OLAN MAHALLİ BİR GAZETEDE SÜREKLİ OLARAK YAZIYORDU.

1969 SONLARINDA HÜSEYİN İNAN, YUSUF ASLAN VE ALPASLAN'LA DA BİRLİKTE, EL FETİH'E GİTTİ, BUNDAN SONRA DA YOLDAŞLARINDAN HİÇ AYRILMADI. DÖNÜŞTE BİR İHBAR ÜZERİNE YAKALANDI VE DİYARBAKIR CEZAEVİNDE 8 AY YATTI. ÇIKTIKTAN SONRA DA, KIR GERİLLASINI ÖRGÜTLEMEDE AKTİF ROL ALDI. SON DERECE KARARLI, YÜREKLİ, ÇALIŞKAN VE SABIRLI İDİ.

SON DERECE SEVDİĞİ YOKSUL HALKI VE ÜLKESİNİN KURTULUŞU İÇİN, SEVEREK ÖLÜME GİTTİ. ANISI BÜTÜN DEVRİMCİLERE ÖNDER OLSUN.

● Nurhak dağlarında Sinan, Alpaslan ve Kadir'in vurularak şehit düştüğü çatışmada Mustafa Yalçıner de bacağından ağır yaralanmıştı. Ömür boyu hapis cezası ile halen Niğde Cezaevinde yatmakta olan Mustafa Yalçıner'in "31 Mayıs-Nurhak Çatışması"nı anlatan yazısını, olayı aydınlatan değerli bir belge olarak yayınlıyoruz.

« 31 MAYIS »

NURHAK ÇATIŞMASI

Ayın 31'i, Mayıs güneşinin ilk ışıkları yükselmiş. Henüz uyuyamamış iki kişi tepeden aşağı doğru ateş ederek koşuyorlar. Güneşin ya kıcı ışıklarının uyandıramadığı yorgunluk, aç lık ve susuzluktan sızıp uyumuş dört kişi de silah sesleriyle uyanıyorlar. Yamaçta oldukça sık meşeliğin içinde altı silahlı savaşçı bir araya geliyorlar.

Tepeden aşağı koşup gelenler Sinan ve Kadir yoldaşlardır. Tepeye nöbet tutmaya tırmanmışlardı. Üç kişi gitmişlerdi nöbet yerine doğru. Üçüncü yoldaş keşif yapacaktı, silahsızdı ve önden gidiyordu. Jandarmalar ilk kar şılaşmada yakalıyorlar onu. Böylece yedi kişilik grup ilk anda altıya eksilmiş oluyor.

Silah seslerine insan sesleri de karışmış. Bir tanesi berrakça seçiliyor: Sinan'ın gür ve kalın sesi. Askerlerin teslim ol çağrısına cevap veriyor: "Teslim olun sizi vurmak istemiyoruz". Askerlere, onların da halk çocukları olduklarını, silahlarını bize değil başkalarına çevirmeleri gerektiğini davamızın haklılığını anlatıyor. Öldürmeye atmıyor Sinan, askerleri ikna etmeye uğraşıyor. Elinde çok iyi bir makinalı tüfek var. Tarama bir te ki sağ kalmayacak askerlerin. Ve Sinan jandar malarla tepede ilk karşılaştıklarında bu şansı yakalıyor. Tarama tepeyi ele geçirecektiz. Ama Sinan ağırı denecek kadar inançlı ve davasının da o kadar haklı olduğuna inanıyor ki halk çocuklarının da ikna olmaması diye bir şey düşünemiyor. Ve askerlerin başlarının üstünü tarıyor, ayaklarının dibine ateş açıyor.

Sonuçta, tepeyi ele geçirme, duruma hakim olma ve izimizi kaybettirme şansımız bi yük ölçüde yok oluyor. Yamaçta altı kişi bu luştuktan sonra karşılıklı "teslim ol" çağrıları yavaş yavaş kesiliyor, yerini cehennemi bir çatışma alıyor. Artık ikna çabaları sona ermiş durumda, herkes vurmaya atıyor. Ama durumumuz pek elverişsiz bundan sonra. Kurtulmak için hemen hemen mucize gerekiyor. Jandarma tepede mevzilenmiş, biz yamaçta meşelik teyiz. Hareket etmezsek onlarda bizi vuramayacaklar. Ama kaçıp kurtulmak zorundayız. Kalamayız orada. Az sonra takviye alacak askerler; çemberi daraltacaklar, helikopterler gelecek vs.. Şu yolla veya bu yolla ama muhakkak çatışma yerini ve bölgeyi terk etmemiz gerekiyor. Bu yüzden mevzilenip çatışmayı kabul etmiyoruz. Her gece önceden olduğu gibi bir gece önceden her hangi bir tehlike anında kaçış istikameti olarak tesbit ettiğimiz tarafa doğru çekilmeye çalışıyoruz.

Ama pek elverişsiz durum. Sinan yoldaş daha baştan tepeden aşağı doğru koşarken topallıyordu. Belindeki kütüklüğün üzerinden bacağına bir kurşun çarpmış. Kurşun girmemiş bacağına, sadece sekme tesiri ama sekiyor Sinan. Tam düzenlemeye ve geri çekilmeye çalışırken ilk kurşun yarasını Alpaslan alıyor. Onun da bir şeyi yok, boynunu sıyırıp gidiyor kurşun. Yine bu sırada iki yoldaş ağır bir patlayıcı madde torbasını taşımaya çalışırken kopuyor gruptan. Onlarla aramıza bizi çembere almaya çalışan askerler giriyor.

Dört kişi, Sinan, Alpaslan, Kadir yoldaşlar ve ben, birbirimizi koruyarak gece den tesbit ettiğimiz yöne doğru çekiliyoruz. Üçümüz koruma ateşi açıyor, birimiz geriliyoruz. Çok yavaş ilerliyoruz. Ayağa kalkıp koşamıyoruz, bir yandan oldukça seyrek olmak üzere üç yandan ateş ediliyor üzerimize, hem de önceki günlerin yorgunluğu, açlığı ve uykusuzluktan mecalsiziz.

Açlık; hemen hemen dağdaki bütün yaşantımızda yakamızı bırakmamıştı. Son olarak ise üç gündür bir dürüm ekmekle duruyorduk. Yorgunluk; ondan da pek kurtulamıyorduk. Enerji sağlayacak beslenmemiz yetersiz olduğundan yorgunluk zaten kaçınılmazdı. Üstelik üç gündür bir buluşmaya yetişmek için uğraşıyorduk, yürüme yerine nerdeyse koşmuştuk. Hele bir gece önceki Göksu'yu geçme uğraşımız ve yürüdüğümüz çok engebeli, inişli çıkışlı ve kaygan arazi bütün enerjimizi götürmüştü. Uykusuzluk; genel olarak pek mesele olmaz dağda. Fertemiz havada 3-4 saatlik uyku rahat rahat yeter insana. Fakat son günlerde bu kadar bile uyumaya fırsat bulamadığımız için bitiniz iyice.

Çatışarak, birbirimizi koruyarak geri çekilişimiz gittikçe daha yavaşlıyor. Çömelerek ya da sürünerek yol alıyoruz. Karşılıklı ateş de alabildiğine şiddetleniyor. Denge git tikçe aleyhimize dönüyor. Tepeyi ellerinde tutan askerler tepenin arkasından bize görünmeden, yürüyerek, koşarak rahatlıkla ve istedikleri gibi yer değiştirerek durumlarını kuvvetlendiriyorlar. Sıkça meşelikli siperlenerek tepenin ardından sadece kafalarını çıkarıp ateş ettiklerinden onları göremiyoruz da. Ama onlar bizi görüyor. Hareket halindeyiz, on derece tehlikeli hale gelen çatışma alanından sıyrılmaya çalışıyoruz. Hepimiz oldukça nişan cı sayılırız, hele Alpaslan yoldaş hemen hemen hiç ıskalamaz. Buna rağmen hiç isabet kaydedemiyoruz. Hedef göremiyoruz.

Sabah tan attıktan sonra da yürümeye devam etmiştik. Tedbirsiz davranarak bir müddet bir köy yolundan yürümüştük. Bu arada iki kişi görmüştü bizi. Yetişmemiz gereken bir randevumuz ve yapılacak işlerimiz vardı. Acele idi işimiz. Tedbiri büyük ölçüde elden bırakmıştık ve gücümüzün son kırıntısına kadar zorluyorduk kendimizi. Bazı arkadaşların bitkinlikten yürürken uyuklamasına yol açan bu aşırı zorlayıştan aniden vaz geçtik. Şaşırdık, sinirlendik; yoluna girdiğini düşündüğümüzplanlarımız altüstoldu; önümüze birden koca Gölbaşı ovası çıkmıştı. Şimdiye kadar dağda hep haritaya bakarak yol bulmuş ve yürümüştük. Oldukça yeterli haritalarımız vardı. Ama sanırım iki gün önceki, körlememize gitmeye başlamıştık. Gündüz yüksek bir tepeden keşif yapmakla yetinmiştik. Elimizdeki haritaların gösterdiği bölgelerin dışına çıkmıştık. Çünkü, eski den bulunduğumuz bölgeyi haritadan bilirdik. Artık hiç bilmiyorduk. Hiç tanıdığımız, bildiğimiz de yoktu. Uzun sözün kısası balıklar suda yüzmüyordu, tam manasıyla karaya vurmuştu. Yer yurt bilmiyorduk, halk desteği hiç yoktu. Karnımızı doyurmamıza elverecek, yol iz bilmemizi sağlayacak, bizi askerlerin faaliyetlerinden haberdar edecek hiç bir ilişkimiz bulunmuyordu. Tersine bir çok pınar ve akarsuyun bulunması muhakkak olan koca arazide, su bulamamıştık ve bizi görenlerden bir yurttaşın köyde bahsetmesiyle köy muhtarı jandarmaya ihbar etmişti bizi.

Sonuçta ovayla karşılaşınca, "şans"ımıza küfrederek ve sinirli sinirli söylenerek bozularak ön yüzüne, köyün kurulu olduğu tepenin, arka yüzüne doğru tırmanmaya koyulduk. Böyle durumlarda her seferinde zirveye kadar tırmanır ve muhtemel bir tehlikeye karşı emniyetimizi sağlarken, bitkinlikten bu sefer yamaçta konakladık. Bir kaçımız durumu tartışırken diğerleri uyuklamıştı bile. Yarım saate varmayan tartışma sonuçlanıp Sinan -Kadir ve diğer bir yoldaş nöbet ve keşif için tepeye tırmanırken herkes uyumuştu, artık. Aynı sıralarda ise köydeki telefondan Gölbaşı'na telefon eden muhtarın ihbarı üzerine hemen jandarma yola çıkmış. Tahminen Sinan'la Kadir tepenin arka yüzünden tırmanırken onlar ön yüzden tırmanıyorlardı.

Çatışma bir saattir devam ediyor. Jandarma takviye alıyor ve ateşi gittikçe yoğunlaştırıyor. Biz cephanemizi idareli kullanmaya çalışıyoruz.

Ve son gelip çatıyor: Tepenin ardından dolaşıp çekilme yönümüzü kesen ve bir müddettir kendilerine yaklaşmamızı bekleyen jandarmalar da, başlarında başçavuş, ateşe başlıyorlar. Bu bizim sonumuz. Şimdi tam olarak sarılmış durumdayız. Bir yanı biraz gevşek sargının ama o tarafta açıklık arazi. Yine de yapılması gerekeni, çemberi o yönden kırma ve sıyrılma çabasını gösteremiyoruz. Bitkiniz. Açıklık araziye yönelmeyi de göze alamıyoruz, o da son şansımızdı. Az sonra o şans da kalmıyor, çember kapanıyor.

Artık yapılacak tek şey kalıyor. "Teslim olmamak, ölesiye çarpışmak! Uzlaşmazlığı ve devrimle karşı-devrim arasındaki uçurumu verilecek canlarla simgelemek! Kararlılıkla direnmek! O olmadan devrim yapılamayacak, devrimci geçinilemeyecek olan kararlılıkla, uzlaşmadan sonuna kadar gitmek! Hakim sınıfları, kendilerini yok edecek kararlılıkla titretmek Teslimiyetçi, uzlaşmacı, kuyrukçu, pasifist, oportünist ve revizyonistlerin suratına ileriki uzlaşma çabalarını çok zorlaştıracak devrim şamarı atmak! İşte bütün kır faaliyeti esnasında her konu, her davranış ve düşünce eleştirilebilir ve tartışılabilirken kesin olarak tartışılamayacak hakim sınıflardan ve emperyalizmden nefret ve bütün düşünce ve davranışların devrimci içeriği ve ihtilalci kararlılık can pazarında da somutlanmalıydı.

Az meyilli bir yayı andıran nisbeten düz bir çizgi şeklinde diziliydik. Aramızda 4-5 metre mesafe vardı herbirimizin. Bağırarak yoldaşça helalleşildi. Artık olduğumuz yere çakılıp kalmıştık. Yan yana gelip sarılıp öpüşme bile mümkün değildi. Tam siper ateşe başladık. Cephaneyi tedbirli kullanmaktan da vaz geçtik.

Çatışmaya başlayalı 1.5 saati geçmişti. Dört bir yandan kurşunlara karşı korunmada çok zorluk çekiyorduk artık. Ve ilk Kadir vuruldu. Göğsünden. Ölümcüldü yara. Yarım dakika sonra Kadir Manga yoldaş devrimin sayısız şehitleri arasındaydı. Peşpeşe geldi ölüm... Yaralanan Kadir'e doğru hamle ederken siperlenmeyi boşvermiştik. Ve Alpaslan vuruldu. İki-üç kurşun yarası birden almış olsa gerek, hemen can verdi Alpaslan yoldaş. Son Sinan yoldaş kalmıştı. Bacağı ve omuzu kanıyordu. Yarı ayakta, kuru bir ağaca siper almıştı. Otomatikle kesik kesik tarıyordu. 3-5 dakika önce bir bomba attıktan sonra yarı ayağa kalkmış ve ağaca siperlenmişti. Ama dört bir yandan, özellikle de iki yandan gelen kurşun yağmuru karşısında bu siper yetersiz kaldı. Son uzun bir taramadan sonra Sinan yoldaşın da silahı sustu.

Artık kanlı ağıtlar yakılacaktı. Bu ihtilalci kararlılık meşale olacaktı. Tuttukları devrimci yol arkalarından gidenlerinde yolu olacaktı. İsimleri, yaşamları ve anıları gelişen devrimci hareketin önderi olacaktı. Uzlaşmazlığın, ihtilalciliğin, silahlı mücadelenin kıvılcımı yakılmıştı. Yenilgiye yol açan ve bedeli kanla ödenen hataların düzeltilmesini ise yine onların korkusuzca sonuna kadar başında yürüdükleri mücadele öğretiyor ve istiyordu: Kitlelerle birleşilmeliydi ve örgütlü proletarya, bilfiil önderlik etmeliydi devrime. Kitlelerin örgütlü mücadelesi gerekiyordu. Proletarya partisi, birleşik cepheyi örgütlemeliydi. Zafer, proletarya partisinin yönettiği işçi-köylü temel ittifakıyla şekillenen böyle bir cepheye dayanarak yürütülen halkın silahlı mücadelesiyle kazanılabilirdi. Anıları önder olacak, yenilgi mutlaka zafere dönüştürülecek.

VURULMUŞUM
DAĞLARIN KUYTULUK BİR BOĞAZINDA
VAKİTLERDEN BİR SABAH NAMAZINDA
YATARIM
KANLI, UPUZUN...
VURULMUŞUM

DÜŞÜM, GECELERDEN KARA
BİR HAYRA YORANIM ÇIKMAZ
CANIM ALIRLAR ECELSİZ
SIĞDIRAMAM KİTAPLARA
ŞİFRE BUYURMUŞ BİR PAŞA
VURULMUŞUM HİÇ SORGUSUZ, YARGISIZ

KİRVEM HALLARIMI AYNI BÖYLE YAZ
RİVAYET SANILIR BELKİ
GÜL MEMELER DEĞİL
DOMDOM KURŞUNU
PARAMPARÇA AĞZIMDAKI...